

Животов Геннадій Олексійович

Випускник юридичного факультету (1983 р.)

Заступник голови Апеляційного суду
Закарпатської області —
голова судової палати у цивільних справах

університеті безпартійний доктор наук, магію його особистості відчув кожен студент. Через кілька десятиліть після закінчення навчання Геннадій Олексійович жалкує за втраченою можливістю спілкуватися з цією шляхетною у всіх сенсах людиною на найгостріші теми.

Незвичайною людиною був і викладач історії політичних учень В. Г. Сокурєнко. На першій лекції він запитав присутніх 125 студентів: «Чи хтось із вас знайомий з творами Джонатана Свіфта?» Геннадій Олексійович згадує, що після того, як у суцільній тиші під час паузи, що затяглася, він наважився і неголосно відповів: «Хіба що «Пригоди Гулівера», професор поглянув на нього і з посмішкою сказав, що це вже не мало. Потім завжди виділяв його, як «знавця» англо-ірландської літератури і поблажливо ставився на заліках та іспитах.

П'ять років промайнули, як одна мить. Окрім напруженого і наполегливого навчання, вони запам'яталися веселим студентським життям в одному з найдивовижніших міст Європи, незабутніми вечорами у Львівській опері та драматичному театрі ім. Марії Заньковецької, в якому на той час, перед від'їздом до Києва, випромінював блискучим талантом неперевершений Богдан Ступка. Не менш цікавими були й трудові будні на вересневих збираннях колгоспної картоплі та у студентських будзагонах... У ті ж роки Геннадій створив сім'ю із студенткою Львівського державного медичного інституту, красунею з Закарпаття Маргаритою Мочарник.

Після здобуття вищої юридичної освіти три роки успішно працював адвокатом у Донецькій обласній колегії адвокатів, після чого сім років був головою Микитівського районного суду м. Горлівки. З 1993 р. Геннадій Олексійович з сім'єю переїжджає на батьківщину дружини — на Закарпаття. Тут спочатку працював суддею Ужгородського міського суду, а потім суддею Закарпатського обласного суду. В січні 2008 року Геннадій Олексійович призначений заступником голови апеляційного суду області, очолює судову палату у цивільних справах. Двоє дітей обрали професію батька — закінчили юридичний факультет Закарпатського державного університету. Син Євген працює суддею одного з місцевих судів Закарпатської області, дочка Тамара поки що — помічником адвоката. У листопаді 2008 р. народилася перша онучка — чудова Маргариточка, яка, не має сумніву щасливий дідусь, продовжить сімейну традицію.

З юності Геннадій Олексійович захоплюється фотографією. Завдяки знімкам, які відобразили найцікавіші моменти солдатської служби, його товариші отримали чудові спогади у вигляді фотоальбомів. Студентом, блукаючи вуличками давнього Львова та фотографуючи його найпотаємніші куточки, Геннадій Олексійович черговий раз переконався у справедливості вислову: «Архітектура — це застигла музика». Захоплення фотомистецтвом супроводжує все його життя. Так у 2008 році, одна з його робіт здобула перемогу в конкурсі престижного європейського журналу «Digital Photo».

Мандрівки — одне з багатьох захоплень Геннадія Олексійовича. Отже, нові враження, відбиті в чудових фотороботах, не за горами!

Народився 16 березня 1956 р. у м. Єнакієво Донецької області в родині Олексія Юхимовича, який усе життя пропрацював водієм, та Тамари Кіндратівни, вчительки історії.

У 1978 р., після дворічної служби в танкових військах у Групі радянських військ у Німеччині, вступив на юридичний факультет Львівського державного університету імені Івана Франка. Батьки, а особливо мама, мріяли бачити сина юристом, і ця мрія успішно здійснилась, адже в 1983 р. Геннадій отримав диплом престижного вузу України. Із вдячністю згадує Геннадій Олексійович усіх викладачів рідної alma mater, але професора В. С. Кульчицького — з особливою теплотою. Лекції цього вченого з історії держави і права слухали із захватом, адже ця непересічна, видатна і мужня людина навіть у складні радянські часи не була обмежена штучними перепонами. Він був єдиний в

Студентські роки Геннадія Олексійовича

Народився 28 січня 1952 р. у с. Бирлівка Бершадського району на Вінниччині.

Батько — робітник, мати — колгоспниця. Власною працею, виховували в сина працелюбність.

Закінчивши Бершадську середню школу №1, проходив військову службу на двічі Червонопрапорному Балтійському та Чорноморському флотах, за виконання інтернаціонального обов'язку в АРСЕ нагороджений почесною грамотою президії Верховної Ради СРСР.

Після демобілізації повернувся у рідне село, працював на Бершадському молочноконсервному комбінаті.

За активність, добре ставлення до людей обраний заступником голови профкому підприємства.

Відсутність освіти не давала можливості реалізувати власні проекти щодо значимості самоврядування в колективі.

1979 рік для М. П. Зайцева, як для майбутнього фахівця права став знаменним — він вступив на денне навчання до Львівського державного університету (юридичний факультет).

Отримавши диплом юриста, Михайло Петрович вирішив повернутися додому, де на нього чекали мати та дружина з дитиною. Тодішній начальник обласного управління юстиції В. Стефанюк рекомендував молодого спеціаліста на посаду судді Бершадського району.

Перебуваючи на варті правосуддя, майже чверть віку, із них більше 20 років головою, М. П. Зайцев вивів районний суд за якістю роботи у найкращій в області.

Сам добирав кадри, згодом створивши злагоджений, дружній колектив. Навчав молодих суддів підходити до справ виважено, не рубати з плеча.

За сумлінне ставлення до своїх посадових обов'язків у 2000 р. отримав подяку від судової адміністрації

Під час церемонії з нагоди присвоєння звання «Заслужений юрист України», 2002 р.

Зайцев Михайло Петрович

Випускник юридичного факультету (1984 р.)

Суддя Київського апеляційного
адміністративного суду.

Заслужений юрист України

України, а через два роки йому присвоїли почесне звання «Заслужений юрист України».

У 2005 р. нагороджений Почесною грамотою Верховної Ради України «За заслуги перед народом».

Багатолітній досвід керівництва районним судом допомагає М. П. Зайцеву в його нинішній відповідальній роботі на посаді судді Київського апеляційного адміністративного суду.

Своїм професіоналізмом й особистісним становленням Михайло Петрович завдячує рідному вищому навчальному закладу. Він і нині з теплотою та вдячністю згадує викладачів юридичного факультету, особливо В. Т. Нора, П. М. Рабиновича, З. В. Ромовську, В. С. Кульчицького, Б. Й. Тищика.

Своїми успіхами та досягненнями Михайло Петрович завдячує батькам, їхнє життя було прикладом для створення своєї сім'ї. І в першому, і в другому йому пощастило.

Із дружиною Валентиною Василівною прожив поряд більше тридцяти років. Виховали двох чудових дітей. Син Олег закінчив Харківську національну юридичну академію імені Я. Мудрого, працював помічником судді Верховного Суду України. Нині — підприємець.

Донька Олена — випускниця юридичного факультету Київського національного університету імені Тараса Шевченка.

Радує сім'ю Зайцевих онук Миколка, до речі, народився він у День правосуддя — 15 грудня.

Заголдний Володимир Вікторович

Випускник юридичного факультету (1981 р.)

Суддя Верховного Суду України.
Заслужений юрист України, суддя вищого
кваліфікаційного класу

Народився 18 вересня 1953 р. у смт Антоніні Антонінського району Кам'янець-Подільської (нині Хмельницької) області в сім'ї вчителя. Батько, Віктор Іванович, народився 26 вересня 1929 р., помер того ж дня у 2002 р. Мати, Інна Петрівна, народилася 15 квітня 1931 р., померла 6 січня 2009 р.

У 1971 р. В. В. Заголдний здобув середню освіту в Антонінській середній школі й вступив до Кам'янець-Подільського індустріального технікуму (електротехнічне відділення), який закінчив у 1974 р. за фахом «технік-електрик». Але доля Володимира Вікторовича склалася так, що йому не довелося працювати за обраною в юності спеціальністю. Того ж року випускника технікуму призвали до лав Радянської армії. А демобілізувавшись зі Збройних сил, він твердо вирішив стати юристом, тому й вступив до Львівського державного університету ім. І. Франка, який закінчив у 1981 р.

Свою трудову діяльність Володимир Вікторович розпочав того ж року на посаді стажиста Ленінського (нині Галицького) районного суду м. Львова. Упродовж 1982–1995 рр. В. В. Заголдний працював суддею Рівненського міського та обласного судів.

У вересні 1995 р. його призначили суддею Верховного Суду України. Через два роки Володимиру Вікторовичу присвоїли

перший клас судді, а в 2001 р. — вищий кваліфікаційний клас.

Як науковець і професіонал В. В. Заголдний цікавиться проблемами захисту прав людини. У лютому 2000 р. він у складі делегації України брав участь у симпозиумі з питань боротьби з організованою злочинністю в м. Будапешт (Угорщина).

У квітні 2001 р. Володимир Вікторович був учасником наукової конференції «Проблеми державотворення та захист прав людини в Україні», що відбувалася в Національному університеті «Острозька академія». В. В. Заголдний також у 1996, 1998, 2002, 2006, 2007 рр. брав участь у підведенні підсумків роботи суддів Чернівецької, Донецької, Рівненської та Закарпатської областей.

Володимир Вікторович відповідно до свого фаху та поклику душі стоїть на сторожі законності, дотримання Конституції України та прав людини.

Його було нагороджено Почесною грамотою Кабінету Міністрів України «За особисті заслуги у здійсненні правосуддя, значний внесок у забезпечення захисту прав і свобод громадян, активну участь у проведенні заходів, пов'язаних із судово-правовою реформою, та з нагоди Дня працівників суду» (2002) та Почесною відзнакою Верховного Суду України «За вірність закону», «За високий професіоналізм, сумління, виконання своїх посадових обов'язків» (2003).

Щасливо склалося й особисте життя В. В. Заголдного. Разом із дружиною Надією Василівною (народилася 22 вересня 1955 р.) вони народили та виховали двох дітей. Старший син Юрій (16 квітня 1978 р. н.) працює менеджером із продажу Відкритого акціонерного товариства «Квазар». Молодша донька Яна, яка народилася 12 вересня 1981 р., пішла шляхом батька. Після закінчення з відзнакою юридичного факультету Київського національного університету імені Тараса Шевченка працює помічником судді Вищого господарського суду України.

Представники першої групи юридичного факультету Львівського державного університету ім. І. Франка під час зустрічі з нагоди 25-річчя випуску, 2006 р.

Народився 28 квітня 1984 р. в Івано-Франківську.

Першими наставниками і мудрими порадиниками у житті Юрія стали його батьки. Із малих років вони привчали сина до старанності у навчанні, вчили бути справедливим, чесним та відданим своїй справі. Великий вплив на всю подальшу долю Юрія Григоровича справило навчання в Українській гімназії № 1. Саме тут він зробив вибір майбутньої професії, адже з-поміж усіх інших предметів найулюбленишим стало правознавство. Отже, те що він обере нелегку, але водночас почесну професію юриста, Юрій відчував ще в юнацькі роки. Серйозно й відповідально ставлячись до навчання, юнак, крім того, активно займався плаванням, грав у футбол та баскетбол.

Закінчивши у 1999 р. гімназію, Юрій Запісоцький не вагаючись обрав найавторитетніший, на його думку, Львівський національний університет імені Івана Франка і вступив на юридичний факультет за спеціальністю «Правознавство». Саме тут минули золоті й безтурботні роки студентського життя, які позначилися у пам'яті Юрія Григоровича окремою сторінкою. Незабутнім спогадом залишилася перша успішно складена сесія, небували переживання перед іспитами й неймовірне відчуття полегкості та ейфорії після. В університеті Юрій Григорович займав активну громадянську позицію, був членом організації «Об'єднання студентів-правників», де познайомився з Юрієм Мигалюком, Юрієм Олексієм та Дмитром Кияшком, які згодом стали його близькими друзями. З цими людьми в Ю. Г. Запісоцького пов'язано багато чудових, подекуди веселих спогадів. Своєму професійному становленню він завдячує саме університету, з теплотою і вдячністю згадує своїх викладачів. Особливу подяку висловлює викладачеві конституційного права Ігореві Зайцю, який не лише ділився зі студентами цінними професійними знаннями, а й навчав їх життєвої мудрості.

Закінчивши університет, Юрій Григорович здобув не тільки ґрунтовну фахову підготовку, а й диплом про професійне володіння англійською мовою як іноземною.

У липні 2004 р. Юрій Запісоцький був призначений старшим державним податковим інспектором юридичного відділу Державної податкової інспекції в Івано-Франківську, у 2005 р. — консультантом юридичного відділу, в 2007 р. — першим заступником начальника. 3 липня 2007 р. Юрій Григорович обіймав посаду начальника головного управління правової роботи та внутрішньої політики Івано-Франківської ОДА, де набув цінного досвіду у застосуванні юридичних знань на практиці.

Запісоцький Юрій Григорович

Випускник юридичного факультету (2004 р.)

Директор і партнер
юридичної компанії «Моріс Груп»

У березні 2008 р. разом зі своїми колегами Юрій Григорович взяв участь у заснуванні ТОВ «Юридична компанія «Моріс Груп». Він щиро вірив в успіх цього задуму і згодом став її директором і партнером. Також він заснував громадську організацію «Івано-Франківська обласна спілка юристів». У колі професійних зацікавлень Ю. Г. Запісоцького особливе місце посідають такі галузі юриспруденції, як господарське право та міжнародний комерційний арбітраж. Саме у вивченні справи міжнародного арбітражу він планує надалі розвивати свою діяльність.

Успішно реалізуватися у житті як правознавцю Юрію Григоровичу допомогли його визначальні риси характеру — поміркованість, вміння приймати правильні рішення у складних ситуаціях та оптимістичний погляд на життя.

Поряд з основним видом діяльності, правознавством, Ю. Г. Запісоцький має й інші уподобання. У повсякденному житті він — активна й цікава людина, захоплюється гірськими лижами, багато подорожує. Юрій Григорович щиро переконаний, що будь-який досвід у житті — позитивний, а всі поразки й розчарування лише роблять людину сильнішою і цілеспрямованішою.

Заремба Ігор Миколайович

Випускник економічного (1986 р.)
та юридичного (2000 р.) факультетів

Головний контролер — директор Департаменту
з питань промисловості, виробничої інфраструктури
та державної власності Рахункової палати України.

Кандидат економічних наук, державний
службовець другого рангу

Народився 11 березня 1964 р. в м. Львові в сім'ї будівельників Миколи Васильовича та Ганни Василівни. Дитинство і юність Ігоря Миколайовича та його брата Тараса пройшли в рідному давньому місті. Навчання у школі № 28, яку закінчив із золотою медаллю, стало чудовою підготовкою до Львівського державного університету імені Івана Франка. Економічний факультет і спеціальність були свідомо обрані у старших класах, тому вивченню зазначеної галузі юний Ігор присвячував майже весь час. Враження на першокурсника справив декан економічного факультету І. Р. Михасюк, який створив дуже сприятливі умови для навчання. Соромно було не знати математики у професора Л. Р. Домбровського, який кожного міг захопити своїм предметом. Лекції професорів Є. В. Мниха, М. Д. Янківка, Н. І. Крупки спонукали студентів глибоко вивчати предмет. Тому через багато років Ігор Миколайович із надзвичайною шаною згадує своїх учителів, адже результатом зусиль став червоний диплом випускника. Час навчання, спілкування з колегами з різних факультетів і навчальних закладів Львова, літні студентські загони, заняття альпінізмом, подорожі Радянським Союзом — це був надзвичайний час!

Після закінчення університету Ігор Миколайович як інженер-економіст залишився працювати тут під керівництвом В. А. П'ятака. А через рік, прагнучи реалізувати бажання викладати студентам економічну теорію, прийшов у Львівський лісотехнічний інститут. Там під орудою завідувача кафедри політекономії І. Ф. Гринівця з 1987 по 1994 р. карбувався викладацький талант Ігоря Миколайовича, велися численні розробки необхідної літератури

для студентів у складних умовах початку 1990-х років. Згодом потреба у правовій освіті привела І. М. Зарембу до студентської лави вдруге — знову до alma mater, але вже на юридичний факультет, який він закінчив у 2000 р.

Різкий поворот долі відбувся навесні 1994 р. після чергових виборів до Верховної Ради України. Заради реалізації себе як державного діяча Ігор Миколайович переїжджає до столиці з улюбленого Львова. Працює референтом-консультантом народних депутатів, членів Комісії з боротьби з організованою злочинністю та корупцією Верховної Ради України. Там він мав змогу спілкуватися зі справжніми патріотами, які на перше місце в житті ставили служіння Батьківщині.

Справжня нагода прислужитися своєму народу випала Ігореві Миколайовичу з утворенням у січні 1997 р. нового органу в державі — Рахункової палати України. Діяльність новоствореної установи охоплювала всі сфери життя країни: соціальну, гуманітарну, економічну, правову. Можливість докласти свої знання та досвід до поліпшення умов розвитку держави надзвичайно приваблювала Ігоря Миколайовича. Вчителем і наставником став для молодого колеги голова Рахункової палати В. К. Симоненко, щира душа і високий професіонал. Він допоміг зрозуміти всю складність і неоднозначність такого поняття, як державний механізм, став прикладом справжнього державника. Саме під його керівництвом Ігор Миколайович відбувся як державна людина. Маючи глибокі економічні знання та досвід, він пройшов усі щаблі, працюючи помічником голови Рахункової палати, начальником відділу, заступником директора департаменту. А з березня 2005 р. був обраний головним контролером — директором департаменту Рахункової палати, який контролює видатки держбюджету у промисловості, паливно-енергетичному комплексі, будівництві, транспорті, зв'язку, а також у сфері використання державної власності.

Робота вимагає повної віддачі від Ігоря Миколайовича, але надійним тилом є сім'я, де завжди чекають його дружина Галина Володимирівна та дві донечки — Уляна-Марія та Олесья. Альпінізм, спілкування з друзями, подорожі Україною та її історія — це ті захоплення, які дають радість і натхнення.

Ігор Миколайович з одногрупниками на відпочинку,
весна 1983 р.

Народився 21 червня 1974 р. у м. Турка Львівської області в сім'ї Івана Миколайовича, працівника районного відділу МНС, та Іванни Миколаївни, головного бухгалтера будівельної організації з сорокарічним стажем. Батьки виховали сина порядною, відповідальною людиною, вчили, що професіоналізм, оптимізм та повага до людей є запорукою успіху.

Після закінчення середньої школи в 1993 р. юнак отримав спеціальність «Механіка сільського господарства» у Стрийському технікумі. Цього ж року вступив до Львівського торгово-економічного інституту (сьогодні Львівська комерційна академія) на економічний факультет, зацікавила спеціальність «Правознавство». Через два роки було прийнято рішення про переведення до Львівського національного університету ім. Івана Франка для подальшого навчання через надзвичайно потужний професорсько-викладацький склад університету, його давні традиції. І зараз Микола Зубрицький глибоко вдячний за ґрунтовні знання патріарху української юридичної науки В. Т. Нору та іншим викладачам: В. С. Кульчицькому, П. М. Рабиновичу, З. В. Ромовській, Й. Г. Богдану, В. К. Грищуку, І. І. Когутичу, Є. Г. Пушкарю, В. О. Навроцькому.

Свій трудовий шлях на державній службі Микола Іванович почав на посаді спеціаліста I категорії Турківського районного відділу юстиції Львівської області. Впродовж 2001–2005 рр. він працював в органах прокуратури Львівської області — спочатку стажистом на посаді слідчого, а згодом і слідчим прокуратури Турківського району, прокурором і старшим прокурором відділу нагляду за дотриманням законів органами внутрішніх справ при провадженні оперативно-розшукової діяльності, дізнання та досудового слідства.

У 2005 р. перспективного спеціаліста перевели на роботу в апарат Генеральної прокуратури України, де він працює старшим прокурором відділу організаційно-методичної роботи та координації діяльності правоохоронних органів із боротьби зі злочинністю. Роботу у прокуратурі вважає своїм покликанням.

Своїм професійним становленням М. І. Зубрицький завдячує батькам і рідному університету. За сумлінне і зразкове виконання службових обов'язків, ініціативу та високий професіоналізм неодноразово заохочувався Генеральним прокурором України.

За вагомий особистий внесок у зміцнення законності й високий професіоналізм у грудні 2008 р. наказом Генерального прокурора України Миколі Івановичу оголошена подяка із врученням нагрудного знаку «Подяка за сумлінну службу в органах прокуратури» III ступеня.

За заслуги перед Українською Православною Церквою М. І. Зубрицького у листопаді 2008 р. нагороджено орденом Святого Рівноапостольного князя Володимира. У 2009 р. Союзом юристів України йому було присвоєно Почесне звання Видатного юриста України.

Микола Іванович має чудову сім'ю. Завжди поряд кохана дружина Ольга, яка у всьому допомагає чоловікові.

Зубрицький Микола Іванович

Випускник юридичного факультету (1999 р.)

Старший прокурор відділу
Генеральної прокуратури України.
Радник юстиції

Найбільшою втіхою подружжя є доньки Христина й Арсенія, якими вони пишаються.

Улюблена робота вимагає повної віддачі, але він знаходить час для спілкування із друзями, родиною, де панують затишок і злагода.

У вільний час Микола Іванович також любить грати у футбол, більярд, настільний теніс. Знаходить натхнення в гарній музиці, читанні релігійної літератури. В людях понад усе цінує професійність, порядність, відповідальність, людяність, доброзичливість і патріотизм.

Життєве кредо М. І. Зубрицького «Не зупинятися на досягнутому, завжди прагнути більшого».

Микола Іванович із коханими жінками:
дружиною Ольгою, доньками Арсенією та Христіною

Іваничук Роман Іванович

Випускник філологічного факультету (1957 р.)

Професор Львівського національного
університету імені Івана Франка,
почесний голова Львівського товариства
«Просвіта»

Укrajнський письменник, поет, громадський діяч, заслужений діяч культури, Герой України, один з організаторів Товариства української мови ім. Т. Шевченка, Народного Руху України; член Національної спілки письменників України, депутат Верховної Ради України I скликання; лауреат Державної премії України ім. Т. Г. Шевченка, літературної премії ім. А. Головка, премії ім. І. Мазепи.

Народився 27 травня 1929 р. у с. Трач тепер Косівського району Івано-Франківської області. Як літератор Роман Іваничук виховувався на традиціях новелістики В. Стефаника, яким захоплювався батько письменника. Іван Миколайович, як і його дружина Марія Юрїївна, був сільським учителем і першим літературним наставником сина. Впливало також те, що Роман Іванович народився недалеко від Стефаникового села і навчався у Коломийській гімназії.

У 1954 р. у студентському альманасі Львівського державного університету імені Івана Франка, де він навчався, опублікував першу новелу «Скиба землі», яку схвально зустріла критика. У 1957 р. Роман Іванович закінчив філологічний факультет Львівського університету і працював викладачем мови й літератури у школі м. Щирець на Львівщині. Згодом, протягом 1963–1990 рр., був співробітником журналу «Жовтень», з 1990 р. завідував відділом прози журналу «Дзвін».

У 1991 р., коли Україна здобула незалежність, Роман Іваничук як активний член Народного Руху України

увійшов до складу першого національного парламенту, а коли термін дії Верховної Ради I скликання вийшов, Роман Іванович був запрошений до Львівського університету на викладацьку роботу, залишаючись і сьогодні мудрим наставником молодого покоління літературознавців і продовжуючи традиції своїх університетських учителів М. Возняка, М. Рудницького, С. Шаховського.

У 1968 р. Роман Іваничук опублікував свій перший історичний роман «Мальви», який приніс письменникові величезний успіх у читачів і шалену партійну та ідеологічну критику, бо в ньому була вперше порушена проблема збереження національної самосвідомості. Спочатку Р. Іваничук назвав свій роман «Яничари», але така назва могла викликати підозру цензури, бо натякала на національний аспект, тому з «маскувальною» метою автор замінив її на «Мальви». Щойно роман було надруковано, як партійна критика проголосила «Мальви» ідеологічно шкідливим «історичним романом без історії».

Того ж року Роман Іванович написав ще один твір — роман «Журавлиний крик» про останні роки існування Запорізької Січі. Але після скандалу з появою «Мальв» годі було навіть думати про можливість його опублікування, тому твір дійшов до читачів через двадцять років.

Роман Іваничук є автором 50-ти прозових книг, зокрема збірок новел «Прут несе кригу» (1958), «Не рубайте ясенів», «Під склепінням храму» (обидві 1961 р.), «Тополина заметіль» (1965), «Дім на горі» (1969), «Сиві ночі» (1975), трилогії «Край битого шляху» (1964), повістей «Місто» (1977) і «Сьоме небо» (1985), 15 історичних романів: «Мальви» (1968), «Черлене вино» (1977), «Манускрипт з вулиці Руської» (1979), «Вода з каменю» (1982), «Четвертий вимір» (1984), «Шрами на скалі» (1987) та ін.

За роман «Манускрипт з вулиці Руської» Р. Іваничук у 1979 р. отримав премію ім. А. В. Головка, у 1985 р. за романи «Вода з каменю» та «Четвертий вимір» — Державну премію УРСР ім. Т. Г. Шевченка. У 1990-х роках письменник збагатив українську літературу новими творами: «Бо війна — війною...» (1991), «Орда» (1992), «Ренегат» та «Євангеліє від Томи», написав автобіографічний твір «Благослови, душе моя, Господа...» (1993), у якому розповів про своє життя.

Заглиблення в історичне минуле свого народу, спільні події й герої, символічні образи, провідні ідеї, передовсім найголовніша — ідея любові до рідної землі й народу як смислу існування людини, об'єднують усі романи Р. Іваничука в один цикл, в один великий роман про рідну історію.

Окремі романи й повісті Романа Іваничука перекладено російською, білоруською, литовською, грузинською, вірменською, таджицькою, болгарською, польською, чеською, словацькою, угорською, румунською, німецькою, французькою, англійською мовами, що, безперечно, свідчить про надзвичайну цікавість і важливість його творів.

Народився 24 червня 1947 р. у с. Новина-Добрятинська Млинівського району Рівненської області в сім'ї селян. З дитинства батьки власним прикладом привчали до відповідальної праці і порядку.

Після закінчення середньої школи в 1965 р. Анатолій розпочав трудову діяльність помічником верстатника Дубенської меблевої фабрики Рівненської області, з 1966 р. по 1968 р. служив у збройних силах.

Логічним етапом пошуків свого місця в житті став вступ у 1970 р. на юридичний факультет Львівського державного університету імені Івана Франка і здобуття кваліфікації юриста. Величезну розумову працю, що її вимагало навчання, сприймав як належне. Небуденні враження студентських років пов'язані насамперед з роботою в будівельних загонах у Тюменській області та щирим спілкуванням із друзями.

У 1975 р. випускник університету Анатолій Іванищук був обраний суддею Рівненського міського суду, у 1980 р. — суддею Рівненського обласного суду з призначенням на посаду заступника голови обласного суду — голови колегії з цивільних справ.

З 1996 р. продовжив служіння Феміді на далекій Херсонщині головою Херсонського обласного суду, на базі якого у 2001 р. було створено Апеляційний суд Херсонської області.

Висококваліфікований юрист із безцінним досвідом судового адміністрування, А. П. Іванищук, попри всі «хвороби зростання» молодої держави, забезпечує здійснення правосуддя в підпорядкованому йому суді на високому організаційному й професійному рівні. Завдяки глибоким і всебічним знанням та гнучкості мислення ухвалює справедливі та законні рішення у найскладніших справах. Повсякчас удосконалює свою роботу та умови праці підлеглих, передає професійний досвід молоді.

З ініціативи голови суду було вирішено питання надання приміщення для апеляційного суду, здійснено його повну реконструкцію. Зараз, також із його ініціативи, вирішується питання об'єднання трьох місцевих судів міста і створення міського Будинку правосуддя.

А. П. Іванищук бере активну участь у роботі органів суддівського самоврядування, є членом найвищого органу суддівського самоврядування у період між з'їздами суддів — Ради суддів України. Надає практичну допомогу суддям місцевих судів Херсонської області, долучається до роз'яснення нового законодавства, щоквартально проводить збори суддів області для обговорення шляхів вирішення проблемних питань. Під його керівництвом здійснюється узагальнення судової практики.

Повсякденною наполегливою працею Анатолій Петрович заслужив повагу та шану не лише колег, а й жителів області. За досягнення в роботі його нагороджено почесними грамотами Міністерства юстиції та Верховного Суду України, Верховної Ради та Кабінету Міністрів України, почесною відзнакою Ради суддів України «За сумлінну працю», орденом «За заслуги» III та II ступенів.

Іванищук Анатолій Петрович

Випускник юридичного факультету (1975 р.)

Голова Апеляційного суду
Херсонської області.

Заслужений юрист України,
член Ради суддів України

Фундаментом професійного становлення, початком професійної діяльності, відправною точкою у справі всього життя Анатолій Іванищук вважає свою alma mater — Львівський державний університет імені Івана Франка, а також щиро завдячує всьому професорсько-викладацькому складу факультету. Зокрема Б. Й. Тищику, В. Т. Нору, Т. Г. Бондаренко, П. М. Рабиновичу, В. В. Луцю, В. Г. Сокурено, З. В. Ромовській, А. М. Савицькій, В. І. Калиновичу, В. С. Кульчицькому, В. П. Лісцину, Ю. Ф. Мушаку. Донині підтримує зв'язок із деканатом, залюбки їздить на зустрічі випускників.

Потрапляти на світлі дороги надії і торувати шлях до мети пану Анатолію допомагає дружина Світлана Миколаївна — кандидат фізико-математичних наук, доцент, завідувач кафедри загальної та неорганічної хімії Херсонського державного університету, геніальний алхімік родинного щастя. Дається взнаки селянське коріння — подружжя захоплюється садівництвом та огородинцтвом. І хоч побачили обоє за життя чимало, не вгамовуються — мріють про навколосвітню подорож.

Достойний приклад батька у професії наслідує син — Андрій Анатолійович працює суддею, заступником голови місцевого Дніпровського районного суду м. Херсона. Невістка Юліана Анатоліївна — приватний нотаріус. Правничу династію Іванищуків хочуть продовжити онуки Андрій і Єлизавета.

Життєве кредо Анатолія Петровича: «Творити добро, в житті бачити все світлим, не створювати жодних проблем, а тільки вирішувати їх».

Іщенко Алла Володимирівна

Випускниця юридичного факультету (1992 р.)

Приватний нотаріус
Чернівецького міського
територіального округу

Народилася 21 квітня 1963 р. у м. Луганську в родині юриста Володимира Серафимовича та вчительки трудового навчання Людмили Дмитрівни Іщенко. З дитинства мріяла піти шляхом батька — вивчати юриспруденцію, надавати юридичні консультації громадянам, захищати їхні права, тому вибір факультету був не випадковим.

У 1984 р. Алла Володимирівна здійснює свою мрію і стає студенткою юридичного факультету Львівського державного університету імені Івана Франка, який закінчує у 1992 році.

Ще в студентські роки вона почала працювати в суді, мріяла про роботу в прокуратурі, але в червні 1991 р. їй запропонували обійняти вакантну посаду державного нотаріуса Першої Чернівецької державної нотаріальної контори. З того часу А. В. Іщенко працює за цією професією і зовсім не шкодує про свій вибір, адже нотаріус — надзвичайно цікавий, хоч і складний фах.

У листопаді 1995 р. Алла Володимирівна зареєструвала приватну нотаріальну діяльність. Майже два десятиліття вона стоїть на захисті прав та інтересів громадян, юридичних осіб, вчиняє так, щоб не виникло судових справ та інших непорозумінь між учасниками нотаріального процесу. Як приватний нотаріус складає, посвідчує різні доручення, договори нерухомого та рухомого майна, інші угоди, заповіти. Крім цього, постійно працює з

населенням, консультуючи людей у питаннях про діючі норми законодавства.

Алла Володимирівна вважає, що нотаріус, як і будь-який інший юрист, є слугою Закону. В нашому суспільстві його робота посідає авангардне місце серед юридичних професій, адже нотаріус — саме той практик, який першим випробовує зміни в законодавстві. Тому й необхідно підвищити престиж цього фаху. В діяльності нотаріуса немає неважливих моментів чи пріоритетних нотаріальних дій. Але, на жаль, часто представники цієї юридичної професії у своїй роботі стикаються з низкою проблем, пов'язаних із недосконалістю законодавства. На думку А. В. Іщенко, є нагальна потреба соціального захисту нотаріусів, а український нотаріат має бути єдиним, без розмежування на приватних і державних нотаріусів, про це сказано і в новому прийнятому Верховною Радою Законі України «Про нотаріат». А взагалі Алла Володимирівна вважає, що при створенні законів необхідно обов'язково радитися з фахівцями-практиками, долучати їх до законотворення. Особливо це стосується нотаріусів. Адже представник цієї професії XXI століття — людина високоосвічена, бо цього вимагає життя й час. Нотаріус — не лише висококваліфікований юрист, а й досвідчений психолог, позаяк до кожного клієнта має бути окремий підхід.

Пані Алла із вдячністю згадує викладачів університету, які допомогли їй прокласти стежину від знань до практичного досвіду. Досі пам'ятає вона лекції із цивільного процесу, які читав Й. Г. Богдан, з теорії та історії держави і права України, прочитані В. С. Кульчицьким. Із великим інтересом відвідувала студентка лекції З. В. Ромовської із сімейного права, Б. Й. Тищика з теорії та історії держави і права зарубіжних країн.

Незважаючи на напружену, відповідальну роботу, Алла Володимирівна знаходить час для відпочинку та подорожей зі своїми друзями та двома дітьми — донькою Катериною, яка теж мріє бути юристом, та сином Віктором.

Алла Володимирівна з донькою Катериною та сином Віктором

Народився 12 липня 1960 р. у с. Довпотів Калуського району Івано-Франківської області в сім'ї фронтовика, який пройшов Велику Вітчизняну війну вояком армії УПА, а згодом солдатом Радянської армії. Батько Іван Антонович працював багато років у дорожній бригаді, мати Магдалина Василівна — дояркою в колгоспі. Батьки-трударі виховали сина чуйним, щирим і працьовитим.

Після закінчення середньої школи Петро Іванович закінчив Технічне училище № 6 в м. Калущі. Служба в лавах Радянської армії і перша робота укріпили в юнака бажання стати гарним спеціалістом у галузі права, адже юридична освіта дає можливість бути учасником врегулювання певних конфліктів, що виникають у суспільстві, відчувати себе потрібним йому.

У 1984 р. Петро Іванович став студентом Львівського державного університету імені Івана Франка. Час студентства особливо пам'ятний і дорогий Петру Івановичу. Щиро вдячний він за науку знаним професорам і молодим тоді викладачам, які нині досягли значних успіхів у науковій роботі. В університеті сформувалася його особистість, з'явилися друзі на все життя, з якими тоді не лише наполегливо вчилися разом, а й добросовісно працювали у студентських загонах. Петро Іванович згадує роботу на будівництві гуртожитку, прокладання вузькоколійної дороги в лісі, проживання поряд у вагончику.

Після закінчення навчання в 1989 р. молодого талановитого юриста Львівським обласним управлінням юстиції було направлено на стажування до Галицького районного (тоді Ленінського народного) суду м. Львова. Вересневою сесією Львівської обласної ради 1991 р. Петра Івановича було обрано суддею цього суду на десятилітній термін. Рішенням Верховної Ради України в червні 2001 р. досвідченого суддю було безстроково обрано суддею апеляційного суду Львівської області. За час роботи в суді Петро Іванович досяг високого професійного рівня, має чітку громадську позицію. Конференцією суддів області П. І. Каблака було обрано в раду суддів області, де зараз він є заступником голови ради. Також його, досвідченого юриста, обрали членом кваліфікаційної комісії суддів Львівського округу, що охоплює шість областей регіону.

Крім професійної діяльності, досвідчений суддя приділяє увагу вихованню молоді та бере участь у підборі суддівських кадрів, дбає про їх професійне зростання, працює над покращенням умов роботи в суді.

Петро Іванович і нині співпрацює з рідним університетом. Судді-практики запрошують його викладачів на свої виробничі семінари, на яких обговорюється узагальнення судової практики,

Каблак Петро Іванович

Випускник юридичного факультету (1989 р.)
Суддя Апеляційного суду Львівської області,
заступник голови судової палати
у цивільних справах

зокрема, правильність застосування норм матеріального права. Приємно зазначити, що багато однокурсників Петра Івановича стали науковцями та викладають там: наприклад, А. М. Бойко став деканом юридичного факультету, М. М. Кобилицький працює завідувачем кафедри.

Приклад цікавої і потрібної суспільству діяльності Петра Івановича послужив підставою для набуття юридич-

ної освіти членами його сім'ї. За другою освітою дружина Ольга теж юрист, нині працює юрисконсультом. Старший син Тарас після закінчення правничого коледжу заочно навчається на юридичному факультеті цього ж університету, працює в суді. Молодший син Юрій закінчує школу, захоплюється англійською мовою, і, можливо, в майбутньому буде юристом-міжнародником.

Петро Іванович дуже вимогливий до себе, як професіонал намагається бути неупередженим, об'єктивним і терплячим. Як людина чуйна й високопрофесійна, шанує порядність та інтелігентність, сам намагається бути зразком гідної поведінки для колег і членів своєї сім'ї.

Відпочивати Петро Іванович намагається на природі, підтримує гарну фізичну форму за допомогою плавання.

*У студентському загоні
під час прокладання
вузькоколійної залізниці, 1985 р.*

Кавацюк Василь Іванович

Випускник юридичного факультету (1984 р.)

Заступник голови
Шевченківського районного суду
м. Львова

Народився 5 січня 1959 р. у с. Мишин Коломийського району Івано-Франківської області в робітничо-селянській родині. Батько Кавацюк Іван Іванович (1928–1990 рр.) з молодих літ почав працювати на шахті, а згодом — на різних підприємствах робітником, а мама Анастасія Іванівна (1932–1971 рр.) усе своє коротке життя пропрацювала в колгоспі. З дитячих років батьки привчали їм любов до рідного прикарпатського краю, українських народних традицій і звичаїв, любов до книжок та пісень.

Спершу Василь навчався у Мишинській восьмирічній школі, а відтак продовжив навчання в середній школі смт Ковалівка Коломийського району Івано-Франківської області, яку закінчив з відзнакою в 1976 р. Свою трудову діяльність розпочав у вересні 1976 р. слюсарем механо-складальних робіт цеху металовиробів Коломийського виробничого об'єднання «Прикарпаття». Навесні 1977 р. був призваний на дійсну військову строкову службу до лав Збройних сил СРСР, яку проходив у ракетно-артилерійських військах Чорноморського флоту. Після демобілізації в травні 1979 р. знову повернувся на роботу в цех металовиробів Коломийського виробничого об'єднання «Прикарпаття».

У серпні 1979 р. Василь Іванович, успішно склавши вступні екзамени, став студентом денної форми навчання юридичного факультету Львівського державного (нині

національного) університету імені Івана Франка, де здобув освіту за спеціальністю «Правознавство», отримавши в 1984 р. диплом із відзнакою. Після закінчення навчання в університеті впродовж 1984–1993 рр. працював у апараті виконкому Шевченківської районної ради народних депутатів м. Львова, де обіймав посади юрисконсульта та старшого юрисконсульта.

У лютому 1993 р. сесією Львівської обласної ради народних депутатів Василь Кавацюк був обраний на посаду судді Шевченківського районного суду м. Львова терміном на 10 років, а в травні 2003 р. обраний на посаду судді цього ж суду Верховною Радою України безстроково.

Рішенням Ради суддів України від 2 жовтня 2009 р. Василь Іванович призначений на посаду заступника голови Шевченківського районного суду м. Львова, яку обіймає і зараз.

Своїми досягненнями в житті та на професійній ниві В. І. Кавацюк завдячує викладачам юридичного факультету рідного навчального закладу. Хоча минуло понад чверть століття після закінчення навчання, він із повагою та великою вдячністю згадує своїх викладачів: професорів Петра Мойсейовича Рабиновича, Володимира Семеновича Кульчицького, Володимира Гавриловича Сокурєнка, Володимира Васильовича Луця, Зориславу Василівну Ромовську, Бориса Йосиповича Тищика, Володимира Михайловича Зеленгурова, куратора групи Віталія Івановича Чушенка та інших за ті безцінні знання і життєву мудрість, які вони щедро передавали своїм студентам. Із ностальгією за минулими часами Василь Іванович також згадує золоті студентські дні, друзів-однокурсників. Зі студентських років йому назавжди запам'яталися поїздки під час канікул на роботу в Тюменську та Архангельську області Російської Федерації.

Робота на посаді судді — дуже напружена й надзвичайно відповідальна, вимагає докладання великих професійних та психологічних зусиль, тому Василь Іванович при будь-якій нагоді намагається їздити в рідне Прикарпаття на природу та до родичів, де відпочиває душею і набирається фізичних та духовних сил. Інколи приділяє час своїм давнім захопленням — малюванню, читанню історичної та детективної літератури.

Дружина Василя Кавацюка Ірина Петрівна також випускниця Львівського державного університету імені Івана Франка — у 1987 р. Син Андрій (1985 р. н.) 2007 року успішно закінчив навчання на юридичному факультеті Львівського національного університету імені Івана Франка й наразі працює на посаді помічника судді Галицького районного суду м. Львова. Донька Олена (1993 р. н.) навчається у школі та мріє здобути вищу освіту в тому ж вищому навчальному закладі, де навчалися її батьки та старший брат.

Життєве кредо — «*Віра в добро і справедливість*».

Народилася в м. Івано-Франківську в родині Йосипа Івановича та Галини Василівни Катеринчуків.

Свого часу мама пані Лілії, за фахом зоотехнік, вступала на юридичний факультет Львівського університету, але «провалила» німецьку мову, одружилася з молодим дільничним міліціонером, який нині дослужився до полковника міліції, і в їхній родині разом із маленькою Лілією зростали мрії про професію юриста.

У 1980 р. на юридичний факультет Львівського державного університету імені Івана Франка вступила кароока красуня-тернопільчанка, щоб втілити в життя також і мамину мрію стати юристом. Однокурсникам Лілія запам'яталася розкішною русою косою. Бабусі на львівських вулицях застерігали її: «Ніколи не обрізай своєї коси — то твоя краса».

Вихором промайнули студентські роки поміж бібліотекою імені Драгоманова, корпусом університету та гуртожитком на Майорівці.

Лілія Катеринчук закінчила університет у 1985 р. з найвищим результатом успішності на курсі, отримавши диплом з відзнакою. За розподілом була направлена в державний нотаріат Івано-Франківського обласного управління юстиції.

Трудовий шлях розпочала державним нотаріусом Першої Івано-Франківської державної нотаріальної контори. За два роки, прагнучи розширити свої професійні можливості, перейшла працювати на посаду адвоката Івано-Франківської обласної колегії (асоціації) адвокатів. Адвокатською практикою займалася 13 років. У цей період мала можливість поглибити свої знання з комерційного права в Центральноєвропейському та Східно-Лондонському університетах.

IV група юридичного факультету на сільськогосподарських роботах в одному з колгоспів Львівщини, 1983 р.

Катеринчук Лілія Йосипівна

Випускниця юридичного факультету (1985 р.)

Суддя Вищого
господарського суду України

Указом Президента України 2000 р. була призначена на посаду судді Арбітражного суду Івано-Франківської області. У 2005 р. Постановою Верховної Ради України обрана суддею суду Івано-Франківської області довічно, цього ж року Постановою Верховної Ради України — суддею Вищого господарського суду України, у якому працює дотепер.

Професійне кредо судді Катеринчук: *«Закон повинен бути на захисті справедливості. А тим, хто судить, слід пам'ятати, що над ними є суд Божий».*

З гордістю та вдячністю згадає Лілія Йосипівна свою alma mater — Львівський державний університет імені Івана Франка: *«Університет дав мені глибокі знання теорії та історії держави і права (професори В. С. Кульчицький, П. М. Рабинович), цивільного права та процесу (професори А. М. Савицька, З. В. Ромовська, В. В. Луць), навчив мене бути патріотом своєї держави, любити Україну».*

Лілія Йосипівна не уявляє життя без своїх дітей — сина Андрія, студента IV курсу факультету міжнародної економіки Інституту міжнародних відносин Київського національного університету імені Тараса Шевченка, та доньки Соломії, студентки V курсу Київської дитячої академії мистецтв. Із ними разом втілює свої життєві мрії та черпає натхнення до життя.

Квятковський Михайло Львович

Випускник юридичного факультету (1981 р.)

Перший заступник начальника Головного управління юстиції у Львівській області.

Член Спілки юристів України, член Спілки прокурорів України, видатний юрист України, почесний прикордонник України

Народився 20 жовтня 1954 р. у с. Зелений Гай Городоцького району Львівської області в багатодітній селянській родині Льва Павловича (світлої пам'яті) та Стефанії Іванівни. Михайло був найстаршим у сім'ї, в якій виховували сина та трьох доньок. Батьки змалку привчали дітей до праці, прищеплювали їм почуття любові до рідної землі, ідеали добра й справедливості.

У 1972 р. М. Л. Квятковський закінчив середню школу в м. Рудки Самбірського району Львівської області й того ж року його призвали до лав Радянської Армії. Службу проходив у військовій частині № 78436 Одеського військового округу старшим механіком.

Після демобілізації у 1974 р. Михайло Львович повернувся на Львівщину. Понад рік працював різноробом у колгоспі ім. І. Франка Городоцького району. Весь цей час плекав мрію здобути вищу юридичну освіту. Його заповітне бажання здійснилося в серпні 1976 р. — М. Л. Квятковського було зараховано студентом юридичного факультету Львівського державного університету ім. І. Франка.

Свою трудову діяльність за обраним фахом Михайло Львович розпочав у березні 1981 р. стажистом помічника прокурора Старосамбірського району Львівської області. Через рік його призначили помічником прокурора, а згодом і слідчим цієї ж прокуратури.

Весь подальший трудовий і життєвий шлях М. Л. Квятковського пов'язаний із рідною Львівщиною. Майже чверть століття присвятив він роботі в органах прокуратури Львівської області. Упродовж 1986–1988 рр. обіймав посаду прокурора Турківського району. У липні 1988 р. його призначили прокурором Мостиського району. На цій відповідальній нелегкій посаді Михайло Львович трудився понад десять років. Протягом 2000–2004 рр. працював начальником відділу нагляду за дотриманням і застосуванням законів прокуратури Львівської області, прокурором Личаківського району м. Львова.

У березні 2004 р. Михайло Львович вийшов на пенсію за вислугою років. Проте діяльна, небайдужа вдача колишнього прокурора не дозволила йому довго сидіти без діла. У квітні 2006 р. М. Л. Квятковського призначили першим заступником начальника Львівського обласного управління юстиції. З березня 2007 р. Михайло Львович працює першим заступником начальника Головного управління юстиції у Львівській області.

М. Л. Квятковський — член Спілки юристів України з 1998 р. У 2007 р. ця громадська організація присвоїла йому звання «Видатний юрист України». Крім того, Михайло Львович є почесним прикордонником України.

Вільний від роботи час М. Л. Квятковський присвячує своєму улюбленому заняттю — садівництву, а ще власній родині.

Ось уже двадцять п'ять років перебуває він у шлюбі з Олесею Йосипівною, яка працює викладачем у середній школі м. Львова. Разом виховали сина Олега. Він пішов шляхом батька. У 2008 р. закінчив юридичний факультет Львівського національного університету імені Івана Франка — вищий навчальний заклад, випускником якого понад чверть століття тому був Михайло Львович. Як свого часу батько, працює у прокуратурі Сихівського району м. Львова, стоїть на сторожі законності України. Його дружина Оксана, невістка Михайла Львовича та Олесі Йосипівни, — також юрист. Працює консультантом приватного нотаріуса.

Життєве кредо М. Л. Квятковського коротке, але водночас дуже влучне й змістовне — «Не нашкодь!».

Народився 12 липня 1941 р. у с. Солонка Пустомитівського району Львівської області в селянській родині Михайла та Ганни Кендзьорів. У 1958 р. закінчив середню школу. Відтак навчався в ПТУ хлібопекарної промисловості у Львові, півроку працював на Червоноградському хлібозаводі, звідки призваний до лав Радянської армії. Упродовж 1960–1963 рр. проходив службу на Донеччині. Як одного з кращих солдатів Я. Кендзьора прийняли кандидатом у члени КПРС. Після відвертої розмови з матір'ю про переслідування родини за участь у національно-визвольному русі спалив кандидатську картку. Отримав стягнення, але в члени КПРС прийняли.

У 1963 р. вступив на факультет журналістики Львівського державного університету ім. І. Франка. Увійшов до кола шістдесятників, зацікавився з Михайлом Горинем, В'ячеславом Чорноволом, Михайлом Косівим, Михайлом Осадчим, відвідував засідання клубу творчої молоді «Пролісок», брав участь у неформальних літературно-мистецьких вечорах, поширював самвидав. Познайомився з київською групою нонконформістів — І. Світличним, Є. Сверстюком, О. Шевченком, згодом — з Л. Костенко, З. Франко, М. Коцюбинською. Після критичної телепередачі про життя в гуртожитку будівельників управління № 16, підготовленої Я. Кендзьором під час журналістської практики, йому запропонували роботу інструктора зі спорту цього управління. Під час політичних арештів у 1965 р. зазнав переслідувань. У квітні 1966 р. його виключили з лав КПРС за перефотографування «антирадянської» книжки Юрія Лавріненка «Розстріляне відродження». У травні того ж року Ярослава Кендзьора виключили з університету, позбавили роботи інструктором зі спорту й навіть звання майстра спорту з важкої атлетики. Залишився без засобів до існування. Врятувала Стефанія Шабатура, влаштувавши його натурником у Львівське училище прикладного мистецтва імені І. Труша. З 1968 р. працював інструктором зі спорту обласного ДСТ «Авангард» — керував спортивною роботою в обкомі профспілки енергетиків. Того ж року вступив на заочне відділення Львівського інституту фізичної культури.

Водночас Я. Кендзьор продовжував опозиційну діяльність, зокрема у квітні 1968 р. спільно з І. Світличним, Л. Костенко, Г. Кочуром, Є. Сверстюком, В. Стусом та іншими (всього 139 осіб) підписав лист на адресу керівників СРСР з протестом проти закритих політичних процесів. Ярослав Кендзьор брав безпосередню участь у виданні позацензурного журналу «Український вісник» (1970–1972), який редагував В. Чорновіл.

Під час арештів, у січні 1972 р. у його квартирі відбувся черговий обшук, після чого Я. Кендзьора доправили до слідчого відділу УКДБ. Наступного дня відпустили, але позбавили роботи та виключили з інституту. Згодом Ярослав Михайлович влаштувався на роботу слюсарем з ремонту електротрансформаторів «Львівсьенерго».

Кендзьор Ярослав Михайлович

Студент факультету журналістики (1963–1966 рр.)

Народний депутат України,
заступник голови Комітету
з питань культури і духовності
Верховної Ради України

У 1974 р. Я. Кендзьору вдалося повернутися в ДСТ «Авангард», де він обійняв посаду голови ради об'єднаного колективу фізкультури ВО «Львівенерго» (в цьому спортивному товаристві він працював до 1990 р.), та поновитися на навчанні в університеті. Через два роки Я. Кендзьор повторно виконав норматив майстра спорту й закінчив інститут фізкультури.

Із поверненням політ'язнів в Україну в 1987 р. і початком демократизації суспільства Я. Кендзьор активізував опозиційну діяльність, долучився до видання відновленого й легалізованого журналу «Український вісник», вступив до Української Гельсінкської спілки, взяв участь у створенні Товариства української мови, став членом, а згодом і активістом Народного Руху України.

Ярослав Кендзьор — народний депутат України усіх шести скликань. Працював заступником голови Комітету з питань культури і духовності ВРУ, головою підкомісії у справах релігій та міжконфесійних відносин згаданого комітету, з січня 2008 р. — заступник голови цього ж комітету. Деякі посади обіймав на громадських засадах, зокрема обирався головою Ради об'єднання профспілок Львівщини, працював головним редактором газети «Час». Він — автор та ведучий телепрограм «Політичні пристрасті», «Парламентські пристрасті», «Політичні етюди».

Нагороджений медаллю «13 січня» (Литва, 1992) за відеофільм про криваві події у Вільнюсі в січні 1991р., орденами — «За заслуги» III ступеня та Ярослава Мудрого V ступеня.

Клименко Нінель Павлівна

Випускниця історичного факультету (1982 р.)

Викладач Київського
університету імені Бориса Грінченка
Кандидат історичних наук

Народилася 7 листопада 1958 р. у м. Кривий Ріг Дніпропетровської області в родині Марії Гаврилівни та Павла Лаврентійовича Хворостіних.

Мама, учитель географії, і батько, за фахом інженер, ніколи не цуралися громадських справ. У родині часто точилися дискусії про суспільне благо, його витoki й перепони. Професійний інтерес Нінель до цих питань сформував дядько Л. П. Польовий — доктор історичних наук, випускник Львівського університету. Захопливими розповідями запалив любов до історичних дисциплін та закохав у Львів.

У 1977 р. здійснилася мрія Нінель стати студенткою історичного факультету Львівського державного університету імені І. Франка. Із вщерть наповнених відкриттями студентських років найбільше запам'яталась археологічна практика — коли під твоїми руками оживає історія.

Даючи ґрунтовні знання, університет учив студентів головного — любити Батьківщину, саме тому диплом *alma mater* у 1982 р. Нінель отримувала передусім як ліцензію на викладацьку діяльність. У тендітної дівчини стало сили духу взяти на себе відповідальність за формування свідомості інших людей, яких вона бачила громадянами прекрасної держави — України.

Віхами трудового шляху Н. П. Клименко стали Криворізький політехнікум, Київський медичний інститут імені О. О. Богомольця, гімназія «Троєщина» (м. Київ), Київський міський педагогічний університет імені Б. Д. Грінченка. Вона є співавтором посібників та підручників для учнів загальноосвітніх навчальних закладів.

Нінель Павлівна — лауреат Всеукраїнського конкурсу «Учитель року 1999» у номінації «Правознавство».

Нагороджена Почесною грамотою Міносвіти України та знаком «Відмінник освіти України».

Особливий зв'язок з університетом підтримує, досліджуючи педагогічну та просвітницьку діяльність І. П. Крип'якевича — відомого історика, який працював у Львівському університеті, про що опублікувала низку наукових статей. А ще, звичайно, радість спілкування під час зустрічей з викладачами вузу, тепер колегами, та колишніми однокурсниками.

Нінель Павлівна пише вірші та історичні оповідання. Книги для читання з історії середніх віків для учнів сьомого класу рекомендовані Міністерством освіти і науки для загальноосвітніх навчальних закладів. Усіх, хто перегорне сторінки «Книги...», чекає захоплива подорож хвилями історичної пам'яті.

Кохається в родині, тішиться успіхами доньки Лідії Сергіївни, випускниці, аспірантки юридичного факультету Київського національного лінгвістичного університету.

На запитання про життєве кредо Нінель Павлівна розповіла не конечну істину, а про шлях до неї:

Крок перший — «діло ніщо без бажання»

*Жива українська душа прагне й вимагає
нової одежі духу й життєвих форм
і нових їх здійснень
у новій українській людині.*

Микола Шлемкевич.

«Загублена українська людина»

Крок другий — «... але й бажання — ніщо без діла»

*Ніхто нам не збудує держави,
коли ми самі її не збудуємо.*

В'ячеслав Липинський.

«Листи до братів-хліборобів».

Крок третій — благородна мета

*Формуй в людині вільну особистість,
І чесність, і порядність, і красу.
Освіту правову формуй, ідею нашу українську,
Причетність всіх до рідної землі,
Щоб право, правда, справедливість
Епіграфом були в її житті.
Формуй для себе, для батьків, для світу
Людину вільну вищої краси.
Для того, щоб духовна особистість
Державі стала підмурком міцним.*

Нінель Клименко

*Підготовка до семінару. Зліва направо: Я. Чорній,
Н. Клименко (Хворостіна), Л. Середяк, Н. Голосова (Овсієнко)*

І народився 18 червня 1965 р. у м. Лохвиця Полтавської області в родині інженерів Бориса Федотовича та Алли Юхимівни. Ще в школі Ігор мріяв про історичну освіту, але за батьківськими порадами у 1982 р. вступив на фізичний факультет Львівського державного університету імені Івана Франка. Навчався із задоволенням і, як правило, на «відмінно». Після першого курсу відслужив два роки в армії (1983–1985 рр.), після чого продовжив навчання в університеті. З 1987 р. Ігор Коліушко включився у громадсько-політичну діяльність, приєднавшись до Товариства Лева, що і визначило його подальшу долю.

Свою трудову діяльність розпочав у 1989 р. інженером Фізико-механічного інституту ім. Карпенка АН України. Через рік він — референт-консультант народних депутатів України Тараса Стецьківа та Ігоря Гриніва. Одночасно, протягом 1992–1993 рр., був радником з політичних питань віце-прем'єр-міністра України Віктора Пинзеника, експертом Фонду підтримки реформ (1993–1994 рр.).

Після здобуття незалежності України брав активну участь у підготовці проектів законів про об'єднання громадян, про вибори, про місцеве самоврядування та інших. Політична та законотворча діяльність призвели до необхідності поглиблювати правові знання, тому Ігор Коліушко у 1992 р. знову опиняється в стінах Львівського національного університету імені Івана Франка, але тепер на юридичному факультеті.

Упродовж 1994–2002 рр. Ігор Борисович двічі обирався народним депутатом України. В українському парламенті І. Б. Коліушко був секретарем Комісії Верховної Ради України з питань правової політики та судово-правової реформи (1994–1998 рр.), головою підкомітету з адміністративної реформи Комітету Верховної Ради України з питань правової реформи (1998–2000 рр.), першим заступником голови Комітету Верховної Ради України з питань правової політики (2000–2002 рр.).

Він очолював робочу групу з підготовки Концепції адміністративної реформи в Україні, був членом Державної комісії з проведення адміністративної реформи в Україні, брав участь у прийнятті Конституції України та підготував близько 30 законопроектів, розглянутих Верховною Радою України.

З 1991 до 1993 року І. Б. Коліушко був членом Партії демократичного відродження України. У 1996 р. взяв участь в організації Народно-демократичної партії, був членом її політради, заступником голови Львівської обласної організації НДП. Але у 1999 р., протестуючи проти згорання демократії в партійному житті, Ігор Борисович разом із великою групою колег вийшов з НДП та вступив до партії «Реформи і порядок», в рядах якої пробув до 2003 року.

У 1996 р. Ігор Коліушко разом із групою колег по законотвірчій роботі заснував і очолив Центр політико-правових

Коліушко Ігор Борисович

Випускник фізичного факультету (1989 р.),
юридичного факультету (2000 р.)

Голова правління
Центру політико-правових реформ

реформ, який на сьогодні виріс в один з провідних аналітичних центрів України, що спеціалізується на проблемах публічного права.

З 2000 р. розпочав викладати у Києво-Могилянській академії, з 2006 р. — в Академії суддів України. Є автором низки книг, кількох десятків наукових публікацій.

Після Помаранчевої революції Ігор Борисович був членом Національної комісії за зміцнення демократії та утвердження верховенства права в Україні при Президентові України, радником Президента України, керівником Служби інституційного розвитку в Секретаріаті Президента України, членом Вищої кваліфікаційної комісії суддів України. Нині, з 2006 року, він — голова правління Центру політико-правових реформ.

І. Б. Коліушко вважає, що разом із батьками університет зіграв провідну роль у його формуванні як особистості. І нині Ігор Борисович підтримує тісні наукові та дружні контакти з багатьма викладачами юридичного факультету. В університеті навчається і його племінниця.

У вільний час Ігор Борисович любить читати художню літературу та книги на історичну тематику, займається туризмом.

Життєве кредо І. Б. Коліушка: «Треба зробити все, що необхідно і що в наших силах, для досягнення мети, і нехай буде, що пошле Бог».

Костицький Василь Васильович

Випускник юридичного факультету (1978 р.)

Голова Національної експертної комісії України з питань захисту суспільної моралі.

Доктор юридичних наук, професор, заслужений юрист України, член-кореспондент Академії правових наук України, народний депутат України I, II, III скликань, президент Української спілки підприємців малого і середнього бізнесу

Народився 20 червня 1956 р. у с. Заріччя Надвірнянського району Івано-Франківської області. Батькові Василю Карловичу довелося попрацювати й агрономом, і головою сільради, і будівельником. Мама Софія Гнатівна, до якої односельці вчашали по пораду, була бібліотекарем, а потім домогосподинею.

У Василя, відтоді як навчився грамоти, легко лягало письмове слово, тож усі знали, що буде з нього писака або ж журналіст. А сам він мріяв стати юристом, вважаючи, що це найпевніший шлях до красного письменства.

У 1973 р. вступив на юридичний факультет Львівського державного університету імені Івана Франка. Під час посвятити в студенти тодішній декан В. Т. Нор сказав між іншим: «Якби ти хоч на 50% вчився так, як брат, ото було б чудово». Навчання перетворилося на справжнє змагання — за роки у Василя було дві четвірки, а у брата Михайла нібито на одну більше.

Згадує, як в університет повідомили, що він став переможцем Всесоюзного конкурсу наукових студентських робіт, і запросили на Першу міжнародну наукову студентську конференцію у Будапешті. А ще як один із викладачів щиро критикував його як голову ради студентського наукового товариства за надмірну самостійність, як на загальних зборах усім курсом двічі проголосували проти виключення з університету свого однокурсника.

Закінчив університет у 1978 р. Навчався також в аспірантурі Інституту держави і права АН СРСР у Москві, на інженерно-економічному факультеті Львівського лісотехнічного інституту. Захистив кандидатську і докторську дисертації.

Має значний досвід роботи в органах державної виконавчої влади. Працював зокрема заступником міністра охорони навколишнього природного середовища України, радником Президента України, після закінчення політичної кар'єри — першим заступником голови Державної судової адміністрації України, заступником міністра фінансів України. Як фахівець здобув не лише національне, а й європейське визнання, будучи шість років членом Парламентської Асамблеї Ради Європи та віце-президентом фракції Європейської народної партії Християнських демократів.

В. В. Костицький — відомий учений. З 1978 р. — на викладацькій роботі у Львівському університеті, потім Львівському лісотехнічному інституті. Один із засновників Юридичного інституту Прикарпатського університету та юридичного відділення Надвірнянського коледжу.

Керував Науково-дослідним інститутом приватного права і підприємництва Академії правових наук України. Був начальником Науково-дослідного центру з проблем оподаткування Національного університету податкової служби України, директором «Інституту повітряного і космічного права» Національного авіаційного університету. Один із засновників та Почесний президент Інституту законодавчих передбачень і правової експертизи. Президент Асоціації українських правників.

Є автором 20 монографій, понад 200 наукових праць — підручників, книг і брошур з юридичної, екологічної та економічної тематики. Водночас професор В. Костицький — відомий фахівець у сфері нормотворчої діяльності, співавтор більш ніж 150 законопроектів та чинної Конституції України.

Нині член Науково-консультативної ради Вищого господарського суду України, Науково-консультативної ради Вищого адміністративного суду України, громадської колегії Державної судової адміністрації України, колегії Державного комітету України з питань регуляторної політики та підприємництва.

В. Костицький — активний учасник становлення Зеленого Руху в Україні. Колишній заступник голови Львівської асоціації «Зелений світ», віце-президент Української екологічної асоціації «Зелений світ», з 1992 р. — віце-президент і академік Української екологічної академії наук.

Нагороджений орденом «За заслуги» III та II ступенів, подякою Президента України, грамотами Верховної Ради та Кабінету Міністрів України, низкою відомчих, релігійних нагород, лауреат щорічної програми «Людина року».

Навіть зазначених досягнень пана Василя вистачило б на кілька життів. Втім, він ще володар щасливої держави — родини, батько трьох дітей.

Про рідний університет говорить: «Таке не забувається». Історія університету, особливості навчання формували характер, імунітет до хитрості й хизування, розуміння простої важливої істини: праця дає результат. Із роками це переросло у висловлене Т. Джеферсоном життєве кредо: «Прагніть завжди виконати свій обов'язок, а історія виправдає Вас, навіть якщо Ви зазнаєте невдачі».

Народився 22 вересня 1955 р. у м. Самборі Львівської області в сім'ї службовців Михайла Володимировича та Павліни Григорівни Коссаків.

Закінчивши у 1974 р. Дрогобицький механічний технікум за спеціальністю «технік-механік», розпочав трудову діяльність на Дрогобицькому долотному заводі токарем 4-го розряду.

Протягом 1974–1976 рр. проходив військову службу в Групі військ у Німеччині. Демобілізувавшись, вступив на юридичний факультет Львівського державного університету імені Івана Франка, оскільки мріяв про фах юриста.

У 1981 р. закінчив університет із відзнакою. Працював завідувачем криміналістичної лабораторії.

Відчуваючи необхідність у більш глибоких знаннях, у 1982 р. вступив до аспірантури юридичного факультету рідного університету. В 1985 р. захистив дисертацію та отримав ступінь кандидата юридичних наук.

За 27 років роботи у Львівському національному університеті імені Івана Франка пройшов трудовий шлях від асистента, доцента до професора, завідувача кафедри цивільного права і процесу, яку очолює вже 11 років.

У 1996 р. успішно захистив першу в галузі цивільно-правових проблем регулювання іноземних інвестицій дисертацію доктора юридичних наук.

Засновник школи інвестиційного права в західному регіоні України.

Професор В. М. Коссак є автором понад 150 наукових праць з проблем цивільного, міжнародного приватного та інвестиційного права. За його редакцією опубліковано підручники «Правове регулювання іноземних інвестицій», «Право інтелектуальної власності», які рекомендовані Міністерством освіти і науки України як базові для юридичних вузів та факультетів. Він співавтор 11 підручників «Цивільне право України» та 7 видань науково-практичних коментарів Цивільного та Господарського кодексів України. За редакцією професора В. М. Коссака вийшов у світ науково-практичний коментар Цивільного кодексу України (2004, 2008 рр.). Має 15 наукових публікацій за кордоном. Він неодноразово запрошувався для науково-дослідної роботи в університети Австрії, ФРН, Польщі.

Як знаний фахівець-правознавець, Володимир Михайлович є членом науково-консультаційних інституцій при судових та державних органах, зокрема Науково-консультативної ради при Верховному Суді України, Вищому господарському суду України, Вищій атестаційній комісії України, Науково-консультативній раді із залучення іноземних інвестицій при голові Львівської облдержадміністрації, Науково-консультативній раді прокуратури Львівської області, комісії з поновлення прав реабілітованих громадян Львівської обласної ради.

Професор В. М. Коссак неодноразово залучався до законотворчої діяльності Верховної Ради України, до участі в підготовці проектів рішень Конституційного

Коссак Володимир Михайлович

Випускник юридичного факультету (1981 р.)

Завідувач кафедри цивільного права і процесу Львівського національного університету імені Івана Франка.

Заслужений юрист України,
доктор юридичних наук, професор

Суду України та проектів постанов Верховного Суду України. Він є суддею Вільнюського міжнародного комерційного арбітражу та Варшавського міжнародного комерційного арбітражу.

У 1998 р. за заслуги в педагогічній діяльності В. М. Коссак нагороджений почесним нагрудним знаком «Відмінник освіти України», а в 2004 р. — Почесною грамотою Кабінету Міністрів України.

Хоч минуло понад 25 років після закінчення навчання в університеті, Володимир Михайлович і зараз часто згадує студентські роки, друзів-однокурсників, викладачів. Він вважає, що у формуванні його як юриста і вченого велика заслуга передусім професорів В. В. Луця і В. Т. Нора, доцентів Л. В. Бориславського, А. М. Савицької і Т. І. Цигилика.

Львівський національний університет імені Івана Франка можна по праву назвати родинним вузом Коссаків, адже його випускниками, крім пана Володимира, є також його брати Степан Михайлович (юридичного факультету 1994 р.) та Григорій Михайлович (біологічного факультету 1986 р.).

Разом із дружиною Юлією Андріївною Володимир Михайлович виховує двох синів — Михайла (2005 р. н.) і Назарія-Павла (2006 р. н.).

Захоплюється мемуарною літературою, вільний час присвячує футболу та покеру.

Життєве кредо: «Порядність, надійність і справедливість».

Костюк Володимир Богданович

Випускник факультету
міжнародного права і бізнесу (2005 р.)

Партнер юридичної компанії
«Моріс Груп», адвокат

Народився 9 травня 1976 р. у м. Тлумач Івано-Франківської області. Батько Богдан Степанович — інженер-лісотехнік, свого часу здобув вищу освіту у Львівській політехніці. Мати Наталія Іванівна — кондитер-технолог із двадцятип'ятирічним стажем роботи в харчовій промисловості. Батьки стали для Володимира Костюка прикладом працелюбства та відповідальності у ставленні до роботи й до людей.

На вибір професії Володимира Богдановича вплинуло багато факторів. Ще учнем він захоплювався професійними якостями відомого політичного діяча XIX–XX ст. І. Макуха. І згодом, зважаючи на власні уподобання, досвід родичів-юристів та поради батьків, твердо вирішив займатися юриспруденцією.

Ще під час навчання на третьому курсі юридичного факультету Прикарпатського університету імені Василя Стефаника Володимир Костюк почав набувати досвіду юридичної роботи у приватному підприємстві, що є лідером у галузі торгівлі продуктами харчування в Івано-Франківській області. Крім того, був активним громадським діячем: протягом 1995–2000 рр.

очоловав Івано-Франківську міську організацію «Студентське братство».

У 2001 р. він вступив до Львівського національного університету імені Івана Франка, де здобув кваліфікацію юриста-міжнародника. А після закінчення навчання разом з однокласником і товаришем по студентській лаві створив юридичну фірму «Lex consulting», де пропрацював на посаді керівного партнера до грудня 2009 р. У 2005 р. Володимир Богданович отримав ліцензію на провадження діяльності арбітражного керуючого. У 2006 р. склав кваліфікаційний іспит і став адвокатом. Основні напрямки діяльності його компанії — юридичний супровід виконання експортно-імпортних господарських угод, міжнародне приватне право, судовий захист у судах всіх рівнів та корпоративне право.

Володимир Богданович вважає, що саме здобуті під час навчання в університеті знання відкрили йому шлях до масштабного мислення і розуміння суті міждержавних відносин, а завдяки вивченню усіх тонкощів міжнародного приватного права для молодого й енергійного фахівця-юриста відкрилися нові перспективи у сфері міжнародної співпраці та можливість набуття нового досвіду за межами України. Він віддає багато часу й енергії роботі, не зупиняючись на досягнутому рівні і постійно розширюючи свої професійні знання.

Закінчивши університет, Володимир Костюк не пориває стосунків із колишніми однокурсниками й викладачами. Час від часу він зустрічається зі своїми тепер уже не лише наставниками, а й колегами. В теплому товариському колі вдається часто подискутувати на цікаві теми, що стосуються його професійної діяльності, чи просто поринути у спогади про веселі й безтурботні роки у стінах alma mater.

Досі одними з найяскравіших спогадів зі студентського життя для Володимира Костюка залишаються змістовні й захопливі розмови з викладачем, кандидатом юридичних наук В. М. Репецьким, який відкрив шлях до розуміння тонкощів дипломатичного і консульського права.

У вільний час Володимир Богданович намагається відпочивати від роботи, подорожуючи мальовничими Карпатами, полюбляє також рибалити, захоплюється художньою фотографією.

Найважливішою частиною життя Володимира Костюка є його родина. Разом із дружиною Мартою вони виховують сина Марка.

Як стійка до усіх життєвих і професійних випробувань людина, В. Б. Костюк звик усього досягати самотужки, тому глибоко впевнений, що *світ підкоряється сильним*. Саме це переконання і є його життєвим кредо.

*В. Б. Костюк з дружиною Мартою.
Відень, 2007 р.*

Народився 25 липня 1951 р. у с. Гірки Любешівського району Волинської області в сім'ї колгоспників Оксентія Тодоровича та Єфросинії Олексіївни.

Після служби в армії вступив до Львівського державного університету імені Івана Франка.

Закінчивши вищий навчальний заклад, отримав направлення на роботу в судові органи Волинської області. З 1978 по 1992 р. обіймав відповідальні посади у відділі юстиції Волинського облвиконкому. Протягом 1992–2001 рр. працював начальником обласного управління юстиції, 2001–2002 рр. — радником із правових питань голови Волинської обласної державної адміністрації. З лютого 2002 р. — суддя, а з квітня того ж року — голова Господарського суду Волинської області.

Основним завданням господарського суду є захист економічних прав і охоронюваних законом інтересів учасників господарських відносин, сприяння зміцненню законності у цій сфері. Щорічно судом області розглядається до 4 тис. справ, за якими на користь позивачів стягується до 400 млн грн.

В. О. Кравчук — висококваліфікований юрист, принциповий суддя, вмілий керівник.

Викладає на факультеті післядипломної освіти Волинського національного університету імені Лесі Українки, очолює ДЕК у кількох вищих навчальних закладах м. Луцька.

Особливо переконливо в устах Віктора Оксентійовича звучить: «Юрист — це не професія, а спосіб життя».

Як професіонал з багаторічним стажем, В. О. Кравчук зажив заслуженого авторитету серед колег та громадськості Волині. Був дипломантом у номінації «Юрист року Волині» у 1997 та 1998 рр., переможцем у номінації «Людина року Волинського краю–2000». У 2006 р. Патріарх Київський і всієї Руси–України Філарет нагородив його орденом Святого Володимира. Неодноразово отримував нагороди Верховного Суду України, Ради суддів України, Вищого господарського суду України та облдержадміністрації.

Віктор Кравчук низько схиляє голову перед викладачами рідного університету і з великою приємністю згадує: «На юридичному факультеті Львівського державного університету відкривали нам очі та яскраво світили видатні особистості, відомі вчені: П. М. Рабинович, В. І. Калинович, В. С. Кульчицький, М. В. Костицький, Р. І. Кондратьєв, В. Т. Нор, З. В. Ромовська, Н. І. Титова, Б. Й. Тищик, К. Є. Федонюк та багато інших».

Найбільше зі студентських років пану Віктору запам'яталися вулиці й сквери давнього Львова та критична реакція керівників правоохоронних органів на його виступи на студентських науково-практичних конференціях із питань необхідності здобуття незалежності України, які в 1973–1974 рр. проводились

Кравчук Віктор Оксентійович

Випускник юридичного факультету (1977 р.)

**Голова Господарського суду
Волинської області.**

Заслужений юрист України,
суддя другого кваліфікаційного класу,
почесний член Співки юристів України

у Харкові та Одесі. А також участь у студентських будівельних загонах у м. Сургут Тюменської області та в м. Читі у Забайкаллі.

Дякує Віктор Оксентійович долі і за родинне щастя: дружина Валентина Теофілівна — вчитель математики; дочка Ірина — керівник служби віце-прем'єр-міністра України, кандидат наук із державного управління, член Національної спілки письменників України; син Віталій — науковий співробітник Інституту економічних досліджень та політичних консультацій. А ще — улюблені онуки Ігорчик і Марічка.

Зустріч випускників юридичного факультету, 2002 р.

Кулик Олександр Миколайович

Випускник факультету міжнародного
права і бізнесу (2006 р.)

Депутат
Івано-Франківської міської ради

Народився 10 липня 1977 р. в Івано-Франківську в родині економіста і працівника торгівлі.

Батьки, Микола Михайлович та Марія Іванівна, змалку виховували сина чуйною, порядною та відповідальною людиною. Навчаючись у сьомому класі, Олександр Кулик вступив до Української скаутської організації «Пласт», участь у якій сприяла загартуванню духу та волі, вихованню національної свідомості й патріотизму.

Закінчивши школу, Олександр Миколайович став студентом Івано-Франківського теологічного-катехитичного духовного інституту. Під час навчання в інституті був одним з активістів громадської організації «Студентське Братство» та протягом трьох років заступником голови обласного осередку організації. Участь у громадському русі великою мірою вплинула на формування особистості О. М. Кулика, у цей час він також знайшов своїх друзів на все життя. Вже тоді Олександр Миколайович чітко знав, якій справі хоче присвятити життя, і впевнено йшов до мети.

У 1997 р. він розпочав трудову діяльність, вирішивши заснувати власний бізнес, і створив підприємство, що спеціалізувалося на гуртовій торгівлі. Водночас відкрив торговельне представництво іноземної компанії в регіоні. Але займаючись підприємницькою діяльністю, не припиняв брати участь у житті області.

Як активний громадський діяч Олександр Миколайович завжди цікавився міжнародним правом, відтак незабаром вирішив підкріпити своє зацікавлення ґрунтовними професійними знаннями. Так у 2001 р. він став студентом факультету міжнародного права і бізнесу Львівського національного університету імені Івана Франка. Факультет

та спеціальність він обрав свідомо, тому вивченню цієї галузі присвячував майже весь свій час, повністю заглиблюючись у навчання.

З великою повагою та шаную Олександр Кулик згадує своїх викладачів і вдячний їм за спонукання до ґрунтовного і сумлінного вивчення предмету.

У 2002 р. О. М. Кулик перейшов на державну службу — обіймав посаду помічника депутата Верховної Ради України. Упродовж 2005–2008 рр. був одним із керівників інвестиційного холдингу західноукраїнських компаній «СТС». Працюючи у департаменті зовнішньоекономічної діяльності холдингу, він досяг високого професійного рівня, створивши представництва підприємства у країнах Азії та Близького Сходу. За результатами діяльності О. М. Кулика створено 14 представництв холдингу та три торговельні компанії за кордоном, адже основним показником професіоналізму для нього завжди залишався результат його праці. Найціннішого практичного досвіду в зовнішньоекономічній діяльності Олександр Миколайович, за його словами, отримав у Гонконгу, Малайзії та Сінгапурі, де зміг переконатися, що майбутнє світової економіки — саме за азійськими країнами, які дуже стрімко розвиваються та йдуть уперед.

З 2006 р. Олександр Миколайович Кулик є депутатом Івано-Франківської міської ради. Політика в його житті завжди посідала вагомe місце як виняткова і реальна можливість перетворити рідний Івано-Франківськ на справжнє європейське місто.

Вільний час Олександр Миколайович проводить переважно в родинному колі — разом із дружиною і донькою, любить подорожувати в горах із сім'єю та друзями.

Китай, Шанхай, 2008 р.

Народився 16 січня 1960 р. у с. Горбівці Глибоцького району Чернівецької області в родині робітника та вчительки. Батько працював на Порубнянському комбікормовому заводі, відомому на весь Радянський Союз, адже тут уперше було застосовано виробництво пресованих гранул на фінському обладнанні. Це підприємство ввів у дію рідний дядько Миколи — Василь Іванович. За раціоналізаторські винаходи, які він застосував у виробництві на згаданому заводі разом із рідними братами Миколою та Лазарем, В. І. Куликовський був двічі нагороджений орденом Леніна і отримав державну премію.

Навчаючись у школі, Микола Миколайович мріяв стати прикордонником або пілотом військової авіації.

Після закінчення у 1975 р. восьми класів М. М. Куликовський вступив до Чернівецького індустріального технікуму за спеціальністю «Технік-електромеханік». Відразу по отриманні диплому про середню спеціальну освіту Миколу Миколайовича призвали до лав Радянської Армії. Відслуживши рік, М. М. Куликовський вступив до Чернігівського вищого військово-авіаційного училища пілотів, вважаючи, що його друга дитяча мрія здійснилася. Однак розчарування тогочасною системою та заполітизованістю у Збройних Силах змусило Миколу Миколайовича відмовитися від давньої мрії стати пілотом. Він вирішив змінити орієнтири життєвого шляху — обрати фах юриста.

У 1982 р. М. М. Куликовський вступив на юридичний факультет Львівського державного університету ім. І. Франка. У стінах одного з найпрестижніших навчальних закладів не лише в Україні, а й за її межами Микола Миколайович зустрівся з висококваліфікованими викладачами, які не лише передавали студентам свої знання, а й навчали їх життєвої мудрості, прищеплювали молоді такі риси вдачі як справедливість, людяність, доброта, але водночас і рішучість та принциповість. Серед них — З. В. Ромовська, В. В. Луць, Т. Цигилик, В. Т. Нор, В. С. Кульчицький, Б. Й. Тищик, Наклович, Кирись, Землянський, Сокуренько, А. М. Савицька та багато інших. Вдячність цим людям М. М. Куликовський проніс через усе своє життя.

Після закінчення університету упродовж 1987–1994 рр. Микола Миколайович працював в органах влади Тернопільської області. З січня 1995 по 2002 рр. перебуває на службі у прокуратурі Чернівецької області. З 2002 р. — в Генеральній прокуратурі України. Нині М. М. Куликовський обіймає посаду начальника відділу нагляду за дотриманням природоохоронного законодавства Генеральної прокуратури України. Нагороджений орденом «За доблесну службу в органах прокуратури» II ступеня та удостоєний звання «Почесний працівник прокуратури».

Куликовський Микола Миколайович

Випускник юридичного факультету (1987 р.)

Начальник відділу нагляду за дотриманням
природоохоронного законодавства
Генеральної прокуратури України

У Миколи Миколайовича є два улюблених міста: Чернівці та Київ.

Минуло багато часу, відколи померли батьки, проте він часто приїжджає на Буковину, де залишилося багато друзів, тому Микола Миколайович відвідує рідні місця. Батьківську оселю він намагається зберегти й утримувати в належному стані, щоб завжди було куди приїхати у вільний від роботи час — не лише самому, а й із родиною. У Миколи Миколайовича дружня родина. Разом із дружиною виховали двох дітей. Донька закінчила Київський національний медичний університет ім. О. О. Богомольця. Син навчається на четвертому курсі юридичного факультету Київського національного університету імені Тараса Шевченка.

Для відпочинку найкращим місцем М. М. Куликовський вважає зимові гори Карпат — Драгобрат і Буковель та південне узбережжя Криму.

А ще Микола Миколайович до сьогодні захоплюється спортом. Як говорить він сам: «Немає такого виду спорту, яким би я не займався. Нині у вільний час люблю пограти у футбол».

«Поставив собі мету — йди до кінця!» — таке життєве кредо М. М. Куликовського. І це не просто гарний вислів. Його Микола Миколайович виправдав сповна.

Кучабський Юрій Любомирович

Випускник економічного факультету (1996 р.)

Перший заступник голови наглядової ради
ВАТ «Концерн Галнафтогаз», віце-президент
Універсальної інвестиційної групи

Радник Генерального Почесного Консула Литовської Республіки у Львові з економічних питань, член Експертно-аналітичної групи з опрацювання питань функціонування ринку нафти і нафтопродуктів та розвитку нафтопереробної промисловості.

Народився 25 лютого 1974 р. у м. Стрий Львівської області. Після закінчення у 1991 р. середньої школи вступив на економічний факультет Львівського національного університету імені Івана Франка (спеціальність «Економічна кібернетика»). Символічно, що вступ до найкращого вузу Львівщини збігся із проголошенням незалежної України, яку всім серцем підтримали викладачі та студенти одного з найстаріших університетів країни.

Диплом Львівського національного університету імені Івана Франка Юрій Любомирович одержав у 1996 році, вже маючи багатий досвід роботи на комерційних підприємствах Львова.

Університет навчив учитися, дуже швидко орієнтуватися і знаходити потрібне рішення. І сьогодні Юрій Кучабський щиро вважає, що потрібно постійно відновлювати в собі та підтримувати бойову екзаменаційну готовність студента моментально знаходити відповідь на поставлене викладачем чи ситуацією запитання.

З 1993 по 2000 р. Ю. Л. Кучабський працював бухгалтером-консультантом, спеціалістом з інформаційних

технологій, менеджером із продажу, спеціалістом фінансового відділу та директором у різних комерційних структурах.

З 2001 по 2008 р. — на посаді генерального директора ВАТ «Концерн Галнафтогаз» (м. Львів). У 2008 р. призначений першим заступником голови наглядової ради ВАТ «Концерн Галнафтогаз». Також відтоді працює віце-президентом Універсальної інвестиційної групи.

Постійне зростання об'ємів діяльності та тверде виконання прийнятих зобов'язань зробили «Концерн Галнафтогаз» одним із провідних операторів на ринку нафтопродуктів України. ВАТ «Концерн Галнафтогаз», окрім бізнесових інтересів, водночас реалізовує низку важливих соціальних проєктів та програм. Компанія підтримує статус престижного роботодавця на ринку праці країни через постійне збільшення кількості нових робочих місць. Підприємство розбудовує мережу автозаправних комплексів «ОККО», що за якістю обладнання, рівнем сервісу і своєю глобальною філософією прирівнюються до кращих аналогів Європейського Союзу. Компанія несе клієнтам зручність і комфорт, турботу та безпеку і вважає це основним своїм завданням.

На ВАТ «Концерн Галнафтогаз» активно працюють над відродженням меценатства, спонсорують багато суспільно важливих проєктів, виступають із благодійними програмами. Велику увагу приділяють соціальному захисту працівників компанії, розвитку корпоративної культури на підприємстві, програмам захисту довкілля.

Не забувають на підприємстві і про базовий навчальний заклад. Компанія «Концерн Галнафтогаз» підтримує студентські наукові конференції, допомагає у проведенні щорічного Дня економіста та Дня кібернетика у Львівському національному університеті імені Івана Франка.

За багаторічну сумлінну працю Юрій Любомирович неодноразово нагороджувався почесними грамотами та відзнаками багатьох державних і громадських інституцій. Він лідер рейтингів ТОП-100 «Інвестиційної Газети» та рейтингів «Гвардія 500».

Ю. Кучабський є Радником Генерального Почесного Консула Литовської Республіки у Львові з економічних питань та членом експертно-аналітичної групи з опрацювання питань функціонування ринку нафти і нафтопродуктів та розвитку нафтопереробної промисловості.

Одружений, має сина.

Серед багатьох своїх хобі Юрій Любомирович підтримує дайвінг та гірські лижі, а свого часу активно захоплювався моделюванням.

«Немає меж удосконаленню» — саме таке життєве кредо кожного дня надихає Юрія Любомировича на нові досягнення. Головним девізом та життєвим принципом вважає насамперед порядні стосунки між людьми — як у рамках ділової етики, корпоративної культури підприємства, так і в колі друзів та рідних.

Народився 27 липня 1972 р. у с. Серники Перемишлянського району Львівської області у сім'ї службовців Стефана Григоровича та Ярослави Йосипівни. З медаллю закінчив математичну школу, був переможцем олімпіад із точних наук районного, обласного, республіканського та всесоюзного рівнів.

Коли постало питання вибору навчального закладу для отримання вищої освіти, М. Лаба вже мав запрошення на вступ до двох факультетів Львівського державного університету ім. І. Франка (математичного та прикладної математики) та до Московського вищого технічного училища ім. Баумана.

Природна схильність до точних наук та традиції Львівського університету стали основними чинниками при виборі факультету прикладної математики Львівського державного університету ім. І. Франка.

Деканом факультету на той час був проф. М. Я. Бартіш, керівником кафедри прикладної математики — професор В. В. Черняхівський — обидва з великим досвідом наукової та викладацької роботи. В основі навчального процесу на кафедрі були математична підготовка, вивчення сучасних інформаційних технологій та розвиток аналітичного мислення студентів. Глибина розкриття фундаментальних наук під час лекцій та практичних занять заохочували студентів до отримання нових знань та наукової діяльності.

Науковими керівниками М. Лаби був к. фіз.-мат. н., доц. А. І. Кардаш, який ще на початку навчання відчув його схильність до наукових досліджень, та д. фіз.-мат. наук, проф. Г. Г. Цегелик, під керівництвом якого М. Лаба проводив фундаментальні наукові дослідження на останніх курсах університету.

М. Лаба закінчив навчання в університеті з дипломом із відзнакою, трудову діяльність розпочав у 1992 р. з посади старшого державного податкового інспектора ДПІ у Львівській області.

У квітні 1998 р. був запрошений на роботу у м. Київ, до Державної податкової адміністрації України, на посаду начальника управління моделювання і методології проведення економічного аналізу, і зараз обіймає посаду директора Департаменту економічного аналізу ДПА України.

Головне завдання департаменту, який очолює М. Лаба, підвищення ефективності роботи органів податкової служби із забезпечення наповнення бюджету: комплексний аналіз економічної ситуації у державі, регіонах, секторах національної економіки та її впливу на наповнення бюджету, аналіз діяльності визначальних платників податків, виявлення проблемних питань наповнення бюджету та пошук шляхів їх вирішення.

Поряд із вирішенням питань державної ваги М. Лаба продовжує займатися науковою діяльністю, схильність до якої була сформована під час навчання у Львівському державному університеті ім. І. Франка, що знайшло відображення майже у 20 статтях і матеріалах наукових конференцій та у колективних монографіях «Державна фінансова політика та прогнозування доходів бюджету України» (2004 р.), «Прогнозування податкових надходжень в перехідній економіці: проблеми методології та організації» (2006 р.), «Податковий потенціал

Лаба Мирослав Стефанович

Випускник факультету прикладної математики (1994 р.)

**Директор Департаменту
економічного аналізу ДПА України.**
Заслужений економіст України,
державний радник податкової служби II рангу

регіонів України: теорія, методологія, оцінка» (2008 р.), навчальному посібнику «Фінансовий аналіз» (2009 р.).

У 2004 р. М. Лаба отримав другу вищу освіту у Національній академії державного управління при Президентові України за спеціальністю «Державне управління», нині заочно навчається в аспірантурі НТТУ «Київський політехнічний інститут».

Творчий підхід М. Лаби до вирішення складних питань був відзначений державними та відомчими нагородами:

– Указом Президента України від 20.08.07 р. присвоєно звання «Заслужений економіст України»;

– Почесною грамотою ДПА України (2001 р.), нагрудним знаком «Почесний працівник ДПС України» (2003 р.), Почесною грамотою Міністерства фінансів України (2006 р.), нагороджений знаком «За сприяння митним органам» (2008 р.), знаком «За високі досягнення в розбудові системи запобігання та протидії легалізації доходів, отриманих злочинним шляхом» III ступеня (2009 р.).

Своїми здобутками М. Лаба великою мірою завдячує традиціям, досвіду та знанням, які передав професорсько-викладацький склад Львівського державного університету ім. І. Франка студентам під час навчання, розвиваючи в них наполегливість у навчанні та схильність до аналітичного мислення.

М. Лаба вдячний викладачам факультету за здобуті знання: М. Я. Бартішу, В. С. Височанському, І. І. Дзяку, І. М. Дудзяному, А. Т. Дудикевич, А. І. Кардашу, М. Д. Коркуні, А. О. Музичуку, Б. А. Остудіну, Я. Г. Савулі, П. С. Сенью, Р. С. Хапку, Г. Г. Цегелику, В. В. Черняхівському, Ю. М. Щербині та багатьом іншим.

Ленд'єл Золтан Золтанович

Випускник механіко-математичного факультету (1969 р.)

Мукачівський міський голова

Народився 5 липня 1946 р. у м. Свалява Закарпатської області. Працьовитість, наполегливість і жагу до знань йому прищепили батьки: Золтан Михайлович та Софія Іванівна. Батько працював головним бухгалтером меблевого комбінату, був головою футбольного клубу «Меблевик», суддею республіканської категорії з футболу.

Свій вибір професії Золтан Ленд'єл пояснює впливом чудових викладачів математики й фізики у другій десятирічці імені Т. Г. Шевченка. Після закінчення школи він мав вибір: фізико-математичний факультет Ужгородського державного університету чи механіко-математичний Львівського державного університету ім. Івана Франка. Обрав другий, позаяк там викладали ще й кібернетику (чого не було в Ужгороді). Студентські роки (1964–1969) запам'яталися наукою прекрасних професорів і викладачів, виступами за університетську збірну з баскетболу. Золтан Золтанович і сьогодні пишається тим, що навчався в одному з найкращих, за його словами, університетів європейського рівня. Його покоління прийшло в кібернетику, коли ще доводилося користуватися ламповими ЕОМ «Урал-1» швидкістю 100 операцій за секунду, а сьогодні звичайні комп'ютери працюють зі швидкістю в мільйони операцій за секунду.

Здобувши вищу освіту за спеціальністю «Математика, обчислювальна математика», розпочав свою трудову діяльність інженером Львівського відділення Республіканського обчислювального центру. У 1970 р. був переведений

на роботу до Мукачівського АТП 06061 на посаду начальника обчислювального бюро.

Відбувши у 1971–1973 рр. службу у збройних силах, почав працювати на Мукачівському заводі «Мукачів-прилад», якому віддав 17 років. Тут він пройшов шлях від посади інженера до начальника інформаційно-обчислювального центру, а з 1983 по 1990 рр. обирався секретарем парткому заводу, першим секретарем міському партії.

У жовтні 1991 р. повернувся до виробничої діяльності. Працював заступником директора Мукачівського УВП УТОСу, генеральним директором СП «Ерго-Макс», директором фірми «Планета».

Це були нелегкі часи становлення молодого Української держави, коли ламали старе й не знали, як збудувати нове. У виконавчій владі відчувалася нестача молодих і водночас досвідчених та ініціативних кадрів. Упродовж 1995–2000 рр. Золтан Ленд'єл працював начальником відділу з надання субсидій та начальником управління економіки Мукачівського міськвиконкому — на той час найважчих, без перебільшення, ділянок роботи. А коли в Мукачеві намітилися позитивні зрушення, його призначили першим заступником голови сусідньої з Мукачевим Берегівської РДА. Звідти він поїхав до Ужгорода, де очолив головне управління економіки Закарпатської облдержадміністрації.

На початку 2001 р. повернувся до м. Мукачево, де до 2005 р. був заступником та першим заступником Мукачівського міського голови, а з березня 2005 р. став головою Тячівської райдержадміністрації (найбільшого в Україні району). У квітні 2006 р. мукачівці обрали З. З. Ленд'єла депутатом міськради, і колеги проголосували одностайно про призначення його на посаду секретаря Мукачівської міської ради. На виборах міського голови 2008 р. він упевнено переміг і сьогодні обіймає посаду міського голови Мукачевого.

На новій посаді Золтан Ленд'єл продовжує дбати про добробут і процвітання міста, яке завдяки діяльності його попередників Віктора Балого та Василя Петьовки наблизилося до європейських стандартів. У 2008 р., приміром, Мукачево було назване у шістьці найкращих в Україні за комфортністю проживання.

Разом із дружиною Людмилою Іванівною виховав двох дітей: сина Олександра 1970 року народження і доньку Ірину 1977 року народження.

У свої 63 роки високою спортивною статурою, стрункістю Золтан Ленд'єл дасть фору й набагато молодшим. Скільки себе пам'ятає, завжди займався спортом. Дитячі роки минули за грою у футбол, який і зараз лишається для нього чи не найбільшим захопленням поряд з іншими видами спорту: баскетболом, міні-футболом, бігом. Багато вільного часу він також приділяє праці у власному винограднику, займається виноробством.

Кредо Золтана Ленд'єла: *«Робота не заради процесу, а задля досягнення конкретного результату».*

Народився 9 січня 1958 р. у с. Видерта Камінь-Каширського району Волинської області. Батьки — Леонід Дмитрович та Марія Іванівна — працювали вчителями у місцевій школі.

У 1979 році закінчив фізичний факультет Львівського державного університету імені Івана Франка. Здобувши вищу освіту, Сергій Леонідович залишився працювати у рідному вузі на фізичному факультеті (1979–1995 рр.). Трудову діяльність розпочав на посаді старшого лаборанта, згодом працював у науково-дослідному секторі університету. У 1983 р. вступив в аспірантуру, а в 1987 р. успішно захистив кандидатську дисертацію. Надалі продовжував викладацьку та дослідницьку роботу на посадах асистента, доцента.

Труднощі в розвитку експериментальної науки, особливо в середині 1990-х років, нові економічні процеси змусили шукати відповіді на ці виклики. С. Л. Лондар освоєю економічну науку, працює на економічному факультеті Львівського державного університету імені Івана Франка над проблемами створення методів економіко-математичного моделювання нових ринкових процесів. У 1995 році переходить на роботу у Львівський державний фінансово-економічний інститут, підпорядкований Міністерству фінансів України, де обіймає посаду проректора з наукової роботи.

У 1999 році у своєму рідному університеті здобув ще одну вищу освіту — фінансову, закінчивши економічний факультет.

Серед викладачів і науковців, які найбільше вплинули на формування особистості С. Л. Лондара, можна назвати Я. М. Захарка, В. Є. Юринця, І. О. Вакарчука, Б. Д. Горобця, С. М. Панчишина та багатьох інших.

У 2002 р. Сергія Леонідовича запрошують на роботу в Київ, у центральний апарат Міністерства фінансів України. Тут його призначають на посаду заступника начальника Управління зведеного аналізу виконання бюджету. У цьому ж році С. Л. Лондар захистив докторську дисертацію, присвячену проблематиці створення систем підтримки рішень з управління державними фінансами в умовах нестабільної економіки. У 2004 році перейшов на роботу в Український державний університет економіки і фінансів, підпорядкований Міністерству фінансів України. Працює на посаді проректора з навчально-організаційної роботи, а з 2005 року — ректором цього університету. Після реорганізації навчальних і наукових закладів Мінфіну у 2007 році, працює першим віце-президентом Державної навчально-

Лондар Сергій Леонідович

Випускник фізичного (1979 р.)
та економічного (1999 р.) факультетів

Перший віце-президент державної навчально-наукової установи «Академія фінансового управління» Міністерства фінансів України.
Доктор економічних наук, професор

наукової установи «Академія фінансового управління» Міністерства фінансів України та, за сумісництвом, завідувачем кафедри фінансів, грошового обігу і кредиту Українського державного університету фінансів та міжнародної торгівлі.

На сьогодні створена наукова школа із групи аспірантів, кандидатів та докторів наук, які працювали та продовжують

працювати під керівництвом доктора економічних наук, професора С. Л. Лондара, сформовано нові підходи до моделювання фінансових процесів та створення систем прийняття управлінських рішень у сфері державних фінансів в умовах нестабільної економіки. Актуальним науковим напрямком, над яким працюють науковці школи, є розробка механізму фінансової підтримки інноваційної діяльності в Україні. Нові досягнення фінансової науки негайно використовуються у навчальному процесі, доносяться студентам-фінансистам Українського державного університету фінансів та міжнародної торгівлі, які, здобувши фах, працюють у фінансовій системі держави, втілюють нові ідеї у практику економічного життя.

У сімейному колі

Ломакович Віталій Афанасійович

Випускник економічного факультету (1992 р.)

Голова Правління відкритого
акціонерного товариства «БМ Банк»

Народився 7 жовтня 1970 р. у Тернополі.

3 грудня 2005 р. В. А. Ломакович очолює правління відкритого акціонерного товариства «БМ Банк». Він стояв біля самих витоків створення банку, пройшов із ним усі етапи реєстрації та становлення на ринку.

Віталій Афанасійович понад 15 років працює на фінансовому ринку України, переважно на керівних посадах. Починав із заступника голови правління Західно-Українського кредитного банку (в подальшому — Кредит-Банк (Україна), що на той час входив до польського Кредит-Банку та Європейського банку реконструкції та розвитку (ЄБРР). У цій фінансовій установі В. А. Ломакович відповідав за корпоративний та роздрібний бізнес, операції з цінними паперами, маркетинг і рекламу.

Згодом Віталій Афанасійович очолив групу компаній «Оптіма», яка спеціалізувалася на різних видах фінансових операцій, зокрема управлінні пайовими інвестиційними фондами, адмініструванні та управлінні активами недержавних пенсійних фондів, андеррайтінгу тощо.

Своїм високим професіоналізмом та кар'єрним зростанням В. А. Ломакович великою мірою завдячує рідному навчальному закладу — Львівському національному університету імені Івана Франка, який він закінчив у 1992 р. Саме в університеті здобуто фундаментальні знання, які допомогли йому під час роботи на відповідальних посадах.

Віталій Афанасійович із вдячністю згадує своїх викладачів. Особливо запам'ятовується йому іспит із математичної статистики та теорії ймовірності, який проводив пан Косарчин.

В. А. Ломакович і нині підтримує стосунки зі своїми однокурсниками. А декілька одногрупників стали його друзями.

Вони починали навчання ще в колишньому Радянському Союзі, в 1987 р., а закінчували уже на другому році незалежності України. Саме в Львівському університеті зароджувалися перші паростки національно-демократичного руху та нових економічних відносин. І його студенти були безпосередніми учасниками цих перетворень.

Віталій Ломакович вдячний долі за те, що був серед тих, хто започатковував в Україні нові економічні відносини, зокрема банківську систему, кредитування, і досяг на цій нелегкій ниві відчутних успіхів.

Віталій Афанасійович — людина різнобічних захоплень: цікавиться історією своєї батьківщини та інших країн, любить подорожувати, відкриваючи для себе нові держави й міста.

Він щасливо одружений, виховує чотирьох дітей.

Під час прес-конференції з нагоди річниці «БМ Банку»

Народився 1 січня 1951 р. на Волині в с. Ростань Шацького району — краї озер і лісів у родині сільських трудівників Григорія Степановича і Марії Павлівни. Знаючи ціну хліба, вони привчили своїх чотирьох синів до праці, заохочували їх потяг до знань. З дитинства Володимир ріс допитливою дитиною, багато читав і прагнув долучитися до народної мудрості. Любов і повага до людей, відповідальність за свої вчинки, порядність, чесність і щирість виховувалися мудрими батьками. І ця родинна наука життя залишилась теплим спогадом про дитинство і юність.

Після закінчення школи Володимир здобув професію фельдшера в Любомльському медичному училищі.

Відслуживши дійсну строкову службу у військово-морському флоті, прийняв виважене рішення і став студентом юридичного факультету Львівського державного університету імені Івана Франка.

За час навчання в університеті займався громадською діяльністю, був комісаром і командиром будівельних студентських загонів. За досягнення у навчанні занесений до книги трудової слави університету. Із вдячністю і шаною згадує студентські роки та навчання у видатних педагогів, професорів В. Г. Сокурєнка, В. Т. Нора, З. В. Ромовської, П. М. Рабиновича, доцента А. М. Савицької.

У 1979 р. закінчив навчання в університеті і, отримавши диплом з відзнакою, прийшов працювати в суддівські органи Волині.

У вересні 1979 р. був обраний народним суддею народного суду Луцького району і незабаром був призначений його головою. У липні 1987 р. був обраний суддею Волинського обласного суду (нині Апеляційний суд Волинської області). У липні 1997 р. Верховною Радою України обраний суддею цього суду безстроково.

За час роботи суддею був членом кваліфікаційно-дисциплінарної комісії суддів загальних судів Волинської області, є членом кваліфікаційно-дисциплінарної комісії адвокатури Волинської області.

У лютому 2002 р. Володимира Лончука колектив суддів Апеляційного суду Волинської області обрав заступником голови — головою судової палати у цивільних справах.

Як заступник голови апеляційного суду, суддя з майже 30-літнім стажем роботи, він був твердо переконаний,

Судова палата в цивільних справах Апеляційного суду Волинської області, 2009 р.

Лончук Володимир Григорович 1951–2010 рр.

Випускник юридичного факультету (1979 р.)

Заступник голови — голова судової палати у цивільних справах Апеляційного суду Волинської області (до 2010 р.).
Заслужений юрист України

що закон і лише закон визначає позицію суду і лише він є основою при ухваленні судових рішень.

Саме з таких позицій Володимир Григорович керував роботою судової палати у цивільних справах з апеляційного розгляду справ, формування єдності судової практики судів області в застосуванні законодавства при вирішенні цивільних справ у першій інстанції.

Такому підходу до практичної роботи Володимир Лончук навчав студентів юридичного факультету Волинського національного університету як старший викладач.

Значну увагу суддя В. Г. Лончук із багаторічним стажем роботи приділяв навчанню і становленню молодих суддів.

Шанований і досвідчений професіонал, Володимир Григорович був суддею першого кваліфікаційного класу.

За видатний внесок у зміцнення судової влади в листопаді 2005 р. Володимира Григоровича було нагороджено Почесною відзнакою Вищої ради юстиції, а указом Президента України від 26.06.2006 р. йому присвоєно почесне звання «Заслужений юрист України». Був учасником двох з'їздів суддів України.

У вільний від роботи час Володимир Григорович любив читати історичну художню літературу.

Разом із дружиною Тетяною Якимівною виховали двох дітей: сина Андрія і дочку Ірину, яка працює помічником судді.

Уважний дідусь усю свою любов віддавав онукам Владиславі і Давидку, із задоволенням бавив маленького Іллю. Володимир Григорович навчав онуків поваги і любові до людей, сподіваючись, що вони в майбутньому також служитимуть народові та Батьківщині на ниві судочинства.

Лукаsevич Степан Адамович

Випускник факультету журналістики (1980 р.)

Генеральний директор ТзОВ «Завод газового обладнання «Альфа-Газпромкомплект».

Член Національної спілки журналістів України.
Заслужений працівник промисловості України

– Життєве кредо: «Найкраща винагорода від Бога – живу, а не тлію».

– Народився... 14 січня 1953 р. у с. Рожиськ Підволочиського району Тернопільської області у селянській родині Адама Степановича і Станіслави Іванівни. Через рік батьки переїхали в село Тарноруда, яке стало його маленькою батьківщиною.

– У 1969 р... закінчив середню загальноосвітню школу робітничої молоді №1 в м. Тернополі.

– 1975–1980 рр... студент факультету журналістики Львівського ордена Леніна державного університету ім. І. Франка (спеціальність «Журналістика»).

– 1997 р... — інститут післядипломної освіти Тернопільської академії народного господарства (кваліфікація — «економіст»).

– 2002 р... — Львівський регіональний інститут державного управління Української академії державного управління при Президентові України (спеціальність «Державне управління», кваліфікація — «магістр державного управління»).

– У 1991 р. започаткував МП «Альфа», яке згодом виросло у «Завод газового обладнання «Альфа-Газпромкомплект» (м. Тернопіль).

– Наважився висловити свої думки щодо розвитку малого і середнього підприємництва в Україні у 1991–2001 роках у 15 наукових статтях і науково-публіцистичній книзі «Підприємство: світло і тіні. Україна на зламі століть» (2006 р.).

– Своїм розумінням і баченням світу поділився у літературно-художніх книгах «Кроки назустріч собі» (2006 р.), «На пагорбах життя» (2006 р.), поетичній збірці «Рай у стрісі» (2007 р.), екстравертній повісті «Ріки течуть впоперек» (2007 р.).

– Помре... колись... коли перестане думати на цій зовсім невеликій планеті Земля. Для цікавих зателефонувати... 14 січня 2053 року за телефоном +38-050-377-17-04. Адреса для друзів: небеса, як Бог це дозволить.

«... У цій книзі нас цікавитиме: чи існували в Україні на зламі двадцятого і двадцять першого століть концептуальні питання економічної підтримки захисту підприємництва, чи впроваджувалися інноваційні проекти, що таке комерційна інформація і чи порушувалися принципи ділової етики? Як проявлялося свавілля корумпованих чиновників, рекет та інші види організованої злочинності? Ці негативи є і в країнах з розвинутою ринковою економікою. В Україні вони особливо загострені, набували загрозливих масштабів і найбільше зачіпали інтереси підприємств недержавної форми власності. Держава не формувала концепції управління підтримкою і захисту підприємства на макро- і мікрорівнях. І складається враження, що їй не хоче їх розробляти...»

Із книги «Підприємство: світло і тіні. Україна на зламі століть» (Тернопіль, «Джура», 2006 р., стор. 7).

«...Я – українець. Щиро дякую за те Богу. Дякую, бо переконаний, що на струнах порядності українця, його доброти, прагнень до мирного завершення подій будь-якого масштабу грали, грають і будуть грати як політики, так і справжні політики. Це факт. Завдячую керманічам влади колишньої, які зазвичай зловживали терпінням і спокоєм народу українського, самі того не бажаючи, зачали його до непокори, непокори волі і духу мирного. Завдячую, що мені, нащадку селянської родини, почастило бути свідком двох подій: події першої – перетворення маси української в громаду українську, в націю українську; події другої – в ім'я майбутнього сім'ї і родини своєї, як складової народу і великої нації української, – причетним ділами, а ще більше думками до цих, вочевидь, великих у майбутньому перетворень і відродження духовного его народу українського.

Мені радісно і приємно за це. Не встидаюся писати і казати всім, на весь світ: я – українець. Я син народу свого. Я спокутую гріхи предків своїх. Я живу в країні невільній. Я живу в країні, яку в часи різні плюндрували монголи і татари, австріяки і поляки, москалі і найгірше – ми один одного. Я щасливий вірою. Я щасливий надією. Я щасливий думкою – є... майбутнє, життя моїх дітей і внуків буде іншим. Буде щасливим і радісним. Бо воно буде вільним...»

Із книги «Кроки назустріч собі» (Тернопіль, «Джура», 2006 р., стор. 161).

«...О фарисеї нинішніх віків,

Куди ведете ви народи?

Яких прозрінь ще треба вам і згоди

Зобачить прірви власних тупиків?...»

Із книги «Рай у стрісі» (Тернопіль, «Сорок А», 2007 р., стор. 118).

«...Життя – це єдиний шанс виявити свої можливості. На жаль, не всі це розуміють. А якщо і доходять до розуміння, то вже немає часу їх реалізувати...»

Із книги «На пагорбах життя» (Тернопіль, «Джура», 2006 р., стор. 56).

«... Я не знаю гіршого собі ворога і ката, ніж думка.

Я не відаю найнепрактичнішого свого недруга і лиходія, як думка.

Я не знаходжу об'єктивнішого і справедливішого собі порадирика, ніж думка.

Я навчився пізнавати світ через думку. І, певне, вмру з нею про це...»

Із книги «Ріки течуть впоперек» (Тернопіль, «Сорок А», 2007 р., стор. 38).

Доктор юридичних наук, професор, академік Академії правових наук України, заслужений діяч науки і техніки України.

Народився 11 грудня 1933 р. у с. Рилівка Шепетівського району Хмельницької області в родині вчителів Василя Кіндратовича та Ольги Тимофіївни.

У 1953 р. з відзнакою закінчив Славутське педагогічне училище. Зважаючи на поради батьків та друзів, а також бажання отримати вищу гуманітарну освіту, В. В. Луць того ж року вступив на юридичний факультет Львівського державного університету ім. Івана Франка, де в 1958 р. отримав диплом із відзнакою.

Свою трудову діяльність Володимир Васильович розпочав ще студентом. Упродовж 1957–1959 рр. працював арбітром Львівського обласного держарбітражу. Прагнення поглибити отримані в університеті знання привело його до аспірантури Київського державного університету ім. Тараса Шевченка (нині — Київський національний університет ім. Тараса Шевченка). Після її закінчення В. В. Луць повернувся до рідного університету, де понад десять років обіймав посаду доцента кафедри цивільного права та процесу, а протягом 1976–1996 рр. очолював цю кафедру. У 1968–1971 рр. та в 1977–1980 рр. Володимир Васильович ще й був деканом юридичного факультету цього вузу. Упродовж 1996–2002 рр. В. В. Луць завідував кафедрою цивільного права та процесу Прикарпатського університету ім. В. Стефаника.

З 2002 р. Володимир Васильович очолює кафедру цивільно-правових дисциплін Академії муніципального управління (м. Київ) та завідує відділом приватного права НДІ приватного права і підприємництва АПрН України. Він голова спеціалізованої вченої ради із захисту кандидатських дисертацій у Науково-дослідному інституті приватного права і підприємництва Академії правових наук України, член спеціалізованої вченої ради із захисту докторських дисертацій в Київському національному університеті ім. Тараса Шевченка. В. В. Луць підготував 16 докторів та кандидатів наук.

Учений досліджує цивільне право, зокрема проблеми договірної та комерційної права. Опублікував понад 200 наукових праць, серед яких — монографії, підручники, навчальні посібники.

Як арбітр Міжнародного комерційного арбітражного суду при Торгово-промисловій палаті України Володимир Васильович бере участь у вирішенні майнових спорів між українськими та зарубіжними учасниками зовнішньоекономічної діяльності.

У квітні 2005 р. В. В. Луця нагородили знаком «За наукові досягнення» Міністерства освіти й науки України, напередодні 2007 р. — Почесною грамотою Президії Академії правових наук України за вагомі досягнення у професійній діяльності, багаторічну плідну працю, спрямовану на становлення та розвиток Науково-дослідного інституту приватного права і підприємництва

Луць Володимир Васильович

Випускник юридичного факультету (1958 р.)

Завідувач кафедри цивільно-правових дисциплін Академії муніципального управління (м. Київ), завідувач відділу приватного права НДІ приватного права і підприємництва АПрН України

Академії правових наук та з нагоди 10-ої річниці створення Інституту.

Хоч минуло вже півстоліття, відколи Володимир Васильович закінчив Львівський університет, проте він і нині постійно підтримує наукові й творчі зв'язки зі своєю alma mater, здійснює консультування й наукове керівництво підготовкою докторських і кандидатських дисертацій.

У формуванні В. В. Луця як ученого та юриста важливу роль відіграли його викладачі, зокрема професори П. О. Недбайло, П. П. Михайленко, В. Г. Сокурченко, С. М. Гофман, В. С. Кульчицький, доценти А. М. Савицька, А. Й. Пашук, В. П. Лісцин, В. І. Калинович та ін.

Зі свого студентського життя Володимир Васильович найбільше запам'ятав поїздку з доповіддю до Московського університету на наукову студентську конференцію (1957 р.) та участь у складі студентського загону у збиранні врожаю на цілинних землях Казахстану (1956 р.).

Дружина В. В. Луця Галина Євгенівна — кандидат філософських наук. У 1959 р. закінчила філологічний факультет Львівського державного університету ім. І. Франка. Випускницею юридичного факультету також стала і їхня донька Аліна — кандидат юридичних наук.

У вільний час Володимир Васильович захоплюється мисливством та футболом.

Життєвим кредо В. В. Луця є короткий, але дуже змістовно наповнений вислів: «*Віра у справедливість!*».

Люшненко Микола Олександрович

Випускник юридичного факультету (1980 р.)

Перший заступник прокурора
Тернопільської області, полковник юстиції,
почесний працівник прокуратури

Народився у 1954 р. у с. Великий Луг Червоноармійського району Житомирської області. Батько працював на будівництві, мати — на фарфоровому заводі. Першу освіту здобув у культурно-освітньому училищі м. Житомира по класу народних інструментів (баян). Як законослухняний громадянин, два роки життя віддав строковій військовій службі. Армійські будні проходили в одній із військових частин польської столиці — Варшави. Саме під час служби в Миколи зародилася думка про те, що захищати людей потрібно продовжувати, але вже з допомогою не зброї, а закону та права. Демобілізувавшись із лав Радянської армії, М. О. Люшненко вступив на юридичний факультет Львівського державного університету ім. І. Франка.

Життя довело, що Микола Олександрович із вибором фаху не помилився.

Професійну кар'єру М. О. Люшненко розпочинав у прокуратурі Тербовлянського району на Тернопільщині. В роботі проявляв ентузіазм, наполегливість, відповідально дотримуючись букви Закону, підходив до розгляду будь-якої справи, усвідомлюючи, що за кожною із них стоїть людина, її доля. Працював слідчим прокуратури Підволочиського району, старшим слідчим прокуратури області.

Упродовж 1984–1987 рр. Микола Олександрович обіймав посаду прокурора Заліщицького району Тернопільської області.

Але чи не найнапруженіший відтинок часу в кар'єрі М. О. Люшненка припадає на 1987–1992 рр., коли він

очолював прокуратуру Бережанського району. В період становлення молодого Української держави, під час проведення мітингів, демонстрацій, пікетувань, самовільного захоплення церков прокурор мав забезпечувати порядок і виконання законів. І забезпечував!

З 1992 р. Микола Олександрович працює на посаді першого заступника прокурора області. Відповідає за організацію роботи із захисту майнових та інших особистих прав і свобод громадян та інтересів держави, що, безумовно, є одним із найскладніших напрямків роботи у прокуратурі.

Не стоїть осторонь М. О. Люшненко і від важливих громадських справ. Його обирали депутатом Заліщицької та Бережанської районних рад. Він віце-президент Тернопільської обласної федерації греко-римської боротьби.

Отримані в університеті знання стали основою для професійної кар'єри М. О. Люшненка.

З університетом Микола Олександрович не втрачає зв'язків і зараз. Часто радиться із питань практичної роботи з науковцями вузу. В прокуратурі неодноразово проводилися навчання працівників, науково-практичні конференції за участю викладачів кафедри цивільного права, кримінального права.

Із найбільшою вдячністю згадує М. О. Люшненко викладача кримінального процесу Василя Тимофійовича Нора, викладачів історії держави і права України Володимира Семеновича Кульчицького та Бориса Йосиповича Тищика, Ніну Іванівну Титову, яка читала аграрне право. Володимир Кульчицький мав просто унікальну пам'ять і датами з історії «сипав» так вправно, немов у голові в нього працював потужний «комп'ютер»!

Зі студентського життя Миколі Олександровичу запам'ятався екзамен з логіки. Викладач усіх запевнив, що «Ленін логіку здав на четвірку, а вище Ілліча «стрибнути» не зможе ніхто». І яке ж було у всіх здивування, коли товариш (зараз він працює в Тернополі адвокатом) вийшов з аудиторії з «п'ятіркою». Виявляється, що впродовж цілої години він випрошував у викладача найвищий бал і таки свого домігся.

У 2004 р. М. О. Люшненко отримав високу відзнаку. Йому присвоїли звання «Почесний працівник прокуратури». У 2006 р. Микола Олександрович визнаний «Людиною року в Тернопільській області». Він також удостоєний Подяки Генерального прокурора та Кабінету Міністрів України.

У вільний час М. О. Люшненко захоплюється історією, поезією, віддає перевагу хорошій музиці та спорту.

Вірним помічником та порадиником Миколи Олександровича є його дружина Таміла Григорівна. Вона закінчила Львівський інститут декоративного та прикладного мистецтва і працює методистом Тернопільського обласного навчально-методичного центру управління культури.

Улюблений вислів Миколи Олександровича: «*Бути добру!*»

Народився 1 вересня 1961 р. у с. Красне Турківського району Львівської області в родині вчителів Михайла Іяровича та Софії Федорівни.

Ще навчаючись у школі, а згодом у технікумі, Михайло мріяв про роботу в правоохоронних органах. Але остаточно вирішив здобути професію юриста під час служби в лавах Радянської армії.

Демобілізувавшись, працював майстром на автобусному заводі, а в 1983 р. М. Малетич вступив на юридичний факультет Львівського державного університету ім. І. Франка, який закінчив у 1988 р.

Здобувши вищу освіту, розпочав свій трудовий шлях на посаді юрисконсульта на підприємстві.

Упродовж 1989–1996 рр. Михайло Михайлович працював слідчим в органах військової прокуратури та Служби безпеки України.

У жовтні 1996 р. його призначили на посаду судді міського суду Закарпатської області а у травні 2000 р. — районного суду Києва. Через чотири роки М. М. Малетича обрали безстроково суддею Київського апеляційного господарського суду, а з вересня 2008 р. — суддею Вищого господарського суду України, де він працює і нині.

За високий професіоналізм, сумлінне ставлення до роботи Михайло Михайлович неодноразово нагороджувався грамотами, як безпосередньо від керівництва суду, так і від управлінь юстиції та державних адміністрацій, а у жовтні 2008 р. Указом Президента України йому присвоєно почесне звання «Заслужений юрист України».

Хоч минуло вже більше двох десятиліть, відколи М. М. Малетич закінчив університет, він і досі захоплено згадує свою студентську юність. Найбільше запам'ята-

Малетич Михайло Михайлович

Випускник юридичного факультету (1988 р.)
Суддя Вищого господарського суду України.
Заслужений юрист України

лися робота в будівельних загонах та в колгоспах (радгоспах), а також лекції улюблених викладачів.

Із вдячністю та глибокою повагою згадує Михайло Михайлович докторів юридичних наук, професорів В. Г. Сокурєнка, П. М. Рабиновича, В. С. Кульчицького, Н. І. Титову, В. В. Луця, Г. Х. Рябошапко, В. Т. Нора, М. І. Настюка, С. Г. Пушкаря, а ще куратора групи кандидата юридичних наук, доцента Н. П. Анікіну.

Незважаючи на велике завантаження на роботі, Михайло Михайлович усе-таки знаходить час і для своїх захоплень, зокрема для спорту. Він грає у футбол, волейбол, займається настільним тенісом, лижним спортом, а також грає в шахи. А ще любить подорожувати.

Щасливо склалося й особисте життя Михайла Михайловича. Разом із дружиною — випускницею Ужгородського державного університету (спеціальність «інженер-фізик») виховує двох дітей.

Життєве кредо М. М. Малетича: «Чесність, доброта та щирість». Ці риси вдачі він вважає визначальними для кожної людини. Улюблений вислів Михайла Михайловича: «Слово Людина повинно писатися з великої літери та відповідати його суті».

Юридичний факультет, група 24, II курс, 1984 р.